

COSMIN PERTA

Teofil

și

Cainele
de
lemn

HERG BENET

Cosmin Perța

Teofil și Câinele de lemn

Poem

Editura HERG bENET
2013

© 2013 Cosmin Perța

© 2013 Herg Benet Publishers, pentru prezenta ediție

Herg Benet Publishers
Str. Dr. Burghilea 22, sector 2, București, România
www.hergbenet.ro
editor@hergbenet.ro

Ilustrații: © Andrei Gamarț
Copertă: © TheSpartan.ro

ISBN ePub: 978-606-8335-59-9
ISBN Print: 978-606-8335-43-8

Colecția $\sqrt{7}$

Reproducerea integrală sau parțială a textelor nu este permisă fără acordul scris al deținătorului de drepturi de autor.

Lectura digitală protejează mediul

Versiune digitală realizată de elefant.ro

Carte digitala cu drept exclusiv de folosire pentru Elena Floroiu,
efloroiu@gmail.com , telefon 00407549313649.

„Scriitorul este o persoană a cărei menire nu e de a da
răspunsuri, ci de a pune lumii întrebări.“

Roland Barthes

I

Inginerul Nicolae Popete avea 86 de ani și tocmai descoperise mașina timpului. Pentru a breveta invenția, avea nevoie de un subiect care să facă prima „lansare“ și să se și întoarcă de acolo, nu atât pentru a povesti (știința nu este interesată de istorii), cât pentru a demonstra reversibilitatea procesului. În scopul găsirii unui cobai, Nicolae Popete nu s-a adresat Academiei (în care nu avea încredere, și oricum în opinia sa de mult trebuia dizolvată), ci a preferat un anunț într-un ziar cu tiraj mic pentru a păstra, pe cât posibil, „caracterul secret al informației“.

Teofil Barbălată era la un moment dat un poet și un romancier contemporan mediocru. Știa asta și era împăcat. Prea încerca să le facă pe toate, prea se credea important și nu excela în nimic. Cu gândul acesta se obișnuise deja după lungi ani de dramatism și lingoare, după ce, la rugămintele lui, i-o demonstraseră chiar majestățile criticii (contemporane, bineînțeles). Dar nici criticii nu mai erau ce au fost. Nu-i erau străine nici micile atacuri de panică sau puseurile conștiinței de normalizare a egoului, încercări organice, la el chiar mecanice, de reintrare în realitate, dar nici să se oprească din scris nu putea. „Dobitocii ăia“. Ceva, cineva parcă îi dicta încontinuu un text nesfârșit, inegal și eteroclit despre lume, dar mai ales despre el și despre ideea sa de literatură. Idei, la drept vorbind, mai ales despre literatură, nu prea avea, în cazul său fiind mult mai important scrisul acela monoton, fără sfârșit, care trebuia în final să aibă un sens. „Nimeni nu scrie aiurea, tot scrisul înseamnă ceva“.

Un caz clasic de grafomanie, am spune noi, dar nu era doar atât, pe Teofil Barbălată îl măcina un gând mai puțin obișnuit. Pe scurt, abandonase viziunea, dar nu și speranța. Credea Teofil Barbălată că, într-o altă vreme, scrisul său ar fi putut conta, ar fi fost important, singurul motiv pentru care acum, în vremea în care el trăia, era invizibil se datora unui gust pervertit, prea datat unor cutume prea repede schimbătoare, pe care niciodată nu le putea prinde la timp (de îndată ce le-a observat, au și dispărut). Și atunci cum

el, T. Barbălată, să fie viu și inovator, cu toată arta scrisului său? Dar... într-un alt timp, într-o altă vreme, dinainte, el, cu arta scrisului său, ar fi știut exact ce urmează și ar fi putut să o ia înaintea tuturor. Ar fi putut să fie măcar ca Macedonski, dacă nu ca Eminescu, ba chiar ca Urmuz. Dacă el, Teofil Barbălată, ar fi fost măcar ca Urmuz? Și la o adică de ce nu? Talent avea, secolul îi lipsea.

Își bău cafeaua în același fotoliu vechi în care și-o bea în fiecare dimineață (moștenire la care nu a renunțat de la bunica primei și ultimei sale soții, baroneasă de Târgu-Jiu). Nu se gândea la nimic când își bea cafeaua, avea timp să se gândească la el și la idealurile lui tot restul zilei. Acum stătea și privea obiectele din casă cu un dezgust impersonal: un șifonier de lac, păstrat de la proprietar, o măsuță rotundă de cafea cumpărată în primul an de căsătorie, acoperită cu un lințoliu roșu, imens, strâns ghem la picioarele ei, cu motive animaliere (amintire din facultate, când l-a cumpărat de la un magazin de boarfe pentru că i se părea interesant), canapeaua extensibilă Rembrandt (luată recent pentru numele ei), lanseta Hemingway de 4 metri, făcută în China (obiect de decor cumpărat din aceleași considerente onomastice), rafturile de tablă ruginită ticsite de cărți „din toate epocile“, raftul special, din lemn de brad nefinisat, cu volume cu dedicații (autorii valoroși de acolo trebuiau căutați bine), covorul persan, dar de la mătușa lui din partea tatălui. Împăturită pe jos, plapuma de la mama sa. Se gândi că pe asta o folosea cel mai des.

Toate aceste treceri în revistă nu îi trezeau nici amintiri, nici sentimente. Când bea cafeaua T. Barbălată, mintea sa era goală, bine că asta dura doar câteva minute. Neobișnuind să fumeze (să bea cu atât mai puțin), T. Barbălată era extrem de parcimonios și totodată de rapid cu viciile, defectele și dependențele sale.

Termină cafeaua, se ridică, vizită toaleta, își schimbă treningul de noapte cu un impecabil costum kaki pe care se obișnuise să și-l îngrijească singur după divorț, își umplu geanta de umăr cu reviste și cărți cu totul nefolositoare (pentru prestigiu) și părăsi garsoniera din strada Bistriței, numărul 9, în mai puțin de 10 minute.

Era deja ora 8 și un sfert. Luă tramvaiul 36, ignoră cu importanță și desăvârșire cearta bătrânilor din picioare cu tinerii de pe scaune și coborî peste exact 23 de minute la stația Pictor Vușescu. Acolo îl aștepta de opt minute inginerul Nicolae Popete.

Peste exact 21 de ore de la citirea anunțului, Teofil Barbălată intra în apartamentul lui Nicolae Popete cu aerul că știe exact ce are de făcut.

Cu precauție, pentru orice eventualitate, pe ultima filă a jurnalului

intenționat lăsat acasă, destinat anchetatorilor enigmatici, își notase: „Scriitorul Teofil Barbălată se trezi într-o dimineață cu o tendință irepresibilă de a se întoarce în timp“.

Mi-am amintit: într-o stație de metrou sute de fețe încrâncenate, ostile, împietrite. Atât.

II

A trăit odată un Câine de lemn îndrăgostit de o Jumătate de Matrioșcă. Câinele de lemn avea de câteva zile un vis ciudat: se făcea că odată ca niciodată a existat un împărat care, în decursul vieții, văzuse toată lumea, mai puțin un loc. Dacă avea să ajungă să vadă și locul acela putea muri, altfel era condamnat la o nedreaptă, chinuitoare și înghețată eternitate. Împăratul adună oștile și toți cavalerii din regat, ordonându-le să plece în lumea largă și să găsească acel loc pe care piciorul lui nu-l călcase. A promis împăratul o recompensă atât de mare celui care avea să găsească locul ascuns încât toți locuitorii regatului au pornit în lume, chiar și femeile cu țânci de lapte, să găsească locul acela nemainumit și să câștige recompensa. Astfel, în curând, împăratul rămase singur în împărăție. Plecaseră și valeții, și hamalii, și bucătarii, și hornarii. Era singur singurel, bătrân de abia îi puteai număra anii, și în curând deveni foarte trist. Anii au tot trecut și nimeni nu s-a mai întors să îi spună bătrânului împărat dacă au găsit au ba locul cu pricina, de parcă toți îl abandonaseră sortitei sale chinuitoare și înghețate eternități.

Câinele de lemn se trezi lac de sudoare. Transpirația îi desenase pe piept o hartă. Stătea și se holba la ea. Nu se mișca de frică să nu o distrugă. Stătea și se uita. Nu îi venea să creadă. Încerca să o memoreze. Apoi și-a amintit: cunoștea harta asta. Era harta parcului din cartierul lui. Parcul în care se plimba el. Îl știa pe de rost, aproape. Era în parcul acela un loc în care nu fusese încă. Și-a șters transpirația cu dosul palmei și s-a ridicat în șezut. Trebuia neapărat să meargă astăzi, chiar astăzi, în locul acela. Era ceva cu locul acela, ceva care îl atrăgea. Dar când să mai facă și asta? Nu putea gândi. Nu se putea concentra. S-a dat jos din pat iar patul a foșnit electrizat, deranjat de îndepărtarea trupului cald. Iarăși adormise cu lumina aprinsă. Îl usturau ochii. S-a îndreptat spre întrerupător și a stins lumina. S-a dus în bucătărie. Era în pielea goală, dar asta nu era o problemă, era singur în casă. Toată lumea știa, Câinele de lemn a fost mereu singur. A deschis frigiderul și a scos o Coca-Cola. A tras jaluzelele. Afară era încă noapte. Noaptea albăstruie și rece

După prima înghițitură de Coca-Cola, parcă gândea mai bine. Lichidul rece și înțepător, efervescent, care i se prelingea pe faringe, îl deranja, dar îl trezea. Tuși. Nu era suficient. Luă din dulap ibricul, îl umplu pe trei sferturi cu apă și o puse la fiert. Avea nevoie și de cafea. Multă cafea, doar trebuia să stea în picioare până a doua zi dimineată. Așteptând să fiarbă apa, se prăbuși în scaunul de lemn din bucătărie și în curând fu copleșit de imaginile zilei de ieri. Câinele de lemn închise ochii, își amintea.

Văzu prima dată fluviul și apele fluviului învolburându-se. Un stol de ciori se grăbea croncănind deasupra. Apele se umflau, dar el, Câinele de lemn, era bine, el era închis într-o baracă în Șantier. Nici măcar fluviul nu putea să treacă de Șantier, într-atât era de întins. În Șantier exista un echilibru pe care nici o forță a naturii nu-l putea distruge. Câinele de lemn se născuse în Șantier și nu credea că va pleca vreodată de acolo. În mijlocul Șantierului era o pădure de pin, în pădurea de pin curgeau râuri minusculi în care trăiau pești minusculi. Și mai adânc în pădurea de pin era închisoarea. Nu era bine să te plimbi pe lângă închisoare. Tot ce era pe lângă închisoare aparținea închisorii, dacă te plimbai pe lângă închisoare și tu puteai aparține închisorii. Câinele de lemn a fost o singură dată aproape de închisoare. Suficient de aproape să îi audă pe cei închiși urlând. De fapt nu urlau, scoteau un sunet monoton, subțire, continuu. Două mii de oameni stăteau nemișcați în închisoare și scoteau sunetul acela. Un fel de „ohm“, dar mult mai subțire și fără legătură cu meditația, mai degrabă cu suferința. Se spunea că cei două mii de foști muncitori de pe Șantier închiși acolo nu dormeau și nu mâncau, stăteau doar așa, nemișcați, și scoteau sunetul acela. În spatele pădurii de pin erau barăcile muncitorilor liberi, puțin mai liberi, pentru că tot Șantierul era înconjurat cu sârmă ghimpată și tranșee. Într-una dintre barăcile acelea se născuse și Câinele de lemn. Mama lui murise la naștere. Tatăl muncea toată ziua, de Câinele de lemn au avut grijă la început femeile din barăcile vecine, apoi chiar Câinele de lemn a avut grijă de el, singur. Unica jucărie a Câinelui de lemn a fost un Câine de lemn, cioplit stângaci, cu cuțitul, de tatăl său. De aici i se trăgea și porecla. În fața pădurii de pin erau galeriile. Câinele de lemn avea voie să meargă acolo, dar nu se ducea niciodată. Nu era o imagine prea plăcută: niște schelete ambulante, printre care și tatăl său, opintindu-se toată ziua la piatră.

În ziua aceea, apele Dunării, deși învolburate, nu au trecut de gardul de sârmă ghimpată, nu au răsturnat turnurile de control, nu au înfundat galeriile, nu au spart ușile închisorii din pădurea de pini, a fost doar o zi ploioasă cu mult vânt, iar Câinele de lemn stătea pe geamul de nailon al

barăcii și se uita la ciorile care survolau Șantierul îndreptându-se spre Mlaștină. Nu închisoarea din pădurea de pin era cel mai de temut loc de pe Șantier, ci Mlaștina, mlaștina în care, când nu mai încăpeau în închisoare, muncitorii erau scufundați de vii.

Când s-a trezit Câinele de lemn din visare, apa din ibric se evaporase deja pe jumătate. Afară era zi de-a binelea. A dat nemulțumit din cap. I se făcuse frig. Încă era gol. A adăugat apă în ibric și a intrat la baie. Peste câteva minute se spălase deja pe față și se îmbrăcase. Mirosul cafelei braziliene scufundată în apa clocotită a cuprins curând toată bucătăria. A tras aburul adânc pe nări. L-a simțit până în creier. Așa mai mergea. S-a relaxat.

Înainte să iasă pe ușă își aminti finalul visului: sătul de veșnicie și singurătate, nenorocit, chiar cu prețul aspru al pierderii sufletului, împăratul încercă să se sinucidă. Și atunci i-a apărut înainte îngerul Domnului care i-a spus: „Rabdă și te vei mântui. Locul pe care nu l-ai văzut nu e în lumea aceasta, în timpul acesta.“

Trebuia, obligatoriu trebuia să ajungă astăzi în parc, în locul acela. Era ceva ciudat în toată povestea asta. Dar când? Când s-o mai facă și pe asta? O să vadă el. Acum avea altceva de făcut. Gândul la revederea iubitei sale Jumătăți de Matrioșcă îi umplu fața de un zâmbet tâmp. Mai încolo nu se știa, deocamdată însă era fericit.

Ieși și închise yala de două ori.

Am dat cu piciorul în ușă. Am dat cu piciorul în ușă cât am putut de tare. Mi-am lipit urechea de ușă, ți-am simțit pulsul, ți-am auzit nedreptatea, ți-am auzit sângele zborșind.

III

— Luați loc, vă rog, îl invită inginerul Nicolae Popete.

Teofil Barbălată își roti cu grabă și prefăcută indiferență privirea prin cameră și se așează cu rigiditate pe scaunul „Violeta“ căptușit cu imitație de mătase verde. Din cauza presiunii, perna de aer scoase un fâsâit, iar scriitorul nu-și putu ascunde un spasm necontrolat al gâtului care se propagă în tot restul corpului.

— Mulțumesc!

Nicolae Popete era un bătrân pipernicit, cu o calviție avansată, dinți galbeni cu tentă sulfuroasă și un zâmbet larg și prietenos. Din câte își dăduse seama, la o privire fugară, în sufrageria aceea nu era nici un indiciu al faptului că Popete ar locui împreună cu cineva. Din restul apartamentului nu se auzea niciun zgomot. T. Barbălată avea, din experiență, mai multă încredere în bărbații singuri decât în cei căsătoriți. Bărbatul singur e nealterat, credea el, femeile pot să aibă cele mai nefaste influențe asupra personalității lor. Nimic la acest bătrânel nu părea ciudat sau periculos, așa că se mai relaxă și se întinse. Popete tocmai se întorcea de la bucătărie având mâinile ocupate cu două cești mari de cafea. T. Barbălată sări să îl ajute.

— Vă rog...

— Mulțumesc...

— Nu, nu aceasta, cealaltă este a dumneavoastră.

— Nu contează.

— Ba da, contează, dumneavoastră v-am făcut nechezol, nu ness.

— ...

— Cafeaua nu face bine deplasării în timp, riscați un atac de cord.

Cei doi se așezară, Teofil Barbălată amestecă îndelung în nechezol tuguindu-și buzele. Nicolae Popete îi întinse zahărul, sorbi cu nesaț din cafea, apoi i se adresă cu același zâmbet larg pe figură.

— Dumneavoastră câți ani aveți?

— Patruzeci și doi! se grăbi să răspundă scriitorul scos brusc din meditație.

— Așa, așa... boli... ați avut recent ceva la inimă, poate la cap...

— A, nu, m-a ferit Cel de Sus, doar răceli minore până acum și din când în când migrene, uneori insomnii, foarte rar, dar nimic grav...nu... dar de ce?

— Așa, așa, a... nu, pentru nimic, doar ca să ne asigurăm, de obicei ne caută personaje mai ciudate. Călătoria în timp poate fi destul de extenuantă pentru un fizic slăbit sau cu probleme. Să ne asigurăm...

— În tinerețe am făcut mult sport, să știți...

— E foarte bine. Sportul fortifică mult organismul. Și motivele dumneavoastră?

— Pardon?

— Motivele pentru care vreți să vă întoarceți în timp...

— A, dintr-o curiozitate pur istorică. Mereu am fost interesat de istoria reală, nu cea cunoscută din cărți... Eu sunt scriitor, știți? Poate ați auzit de mine. Popete îl privi curios. Nu? E, nu-i timpul pierdut. Lucrez acum la un roman despre viața scriitorilor români de la începutul secolului XX și mi-ar prinde bine o documentare pe teren. Când am citit anunțul dumneavoastră mi-am spus că nu e de ratat o asemenea ocazie.

— Să înțeleg că perioada...

— Da, perioada care m-ar interesa ar fi începutul de secol XX.

— Mai exact...

— Să zicem 1905...

— Da, nu e o problemă... se face. Și cam cât ați vrea să rămâneți acolo?

— Păi în principiu vreo zece ani cred că ar fi suficienți... acum nu știu ce se poate...

— Se poate, se poate, dacă stați zece ani acolo, în timpul de aici înseamnă că veți lipsi exact trei luni și jumătate. Din toamnă vă veți putea relua serviciul.

— A, serviciul nu e o problemă, eu mai mult colaborez la reviste... Dar e foarte interesant... doar trei luni jumătate... mi-ați putea explica principiul?

— Principiul!, se ofuscă Popete. Principiul lăsați-l pe seama mea... În principiu e vorba de o elipsă temporală, partea mai lungă și mai dreaptă a elipsei e timpul pe care îl petreceți acolo, partea mult mai scurtă și mai curbată e absența de aici. Dar nu vă îngrijiți dumneavoastră de asemenea detalii tehnice, e greu de explicat chiar și pentru unii așa-ziși specialiști dintre ai noștri de la Academie, niște găinari! Cel mai bine este să aveți încredere în mine, vă garantează un titlu de Doctor Honoris Causa (fără să se menționeze, la Universitatea din Brăila, locul de naștere al inginerului). Bineînțeles,

trebuie să aveți grijă să nu muriți acolo pentru că atunci nu se mai poate face nimic.

— Ați mai avut cazuri?

— Nu. Sunteți primul, dar aparatul a fost testat cu obiecte, fructe, o păpușă, toate s-au întors înapoi la timp, intacte. Merge brici. O singură problemă am avut. Odată am expediat un porumbel mort, la întoarcere a venit un vultur. L-am trimis înapoi, știți, nu aș fi avut cum să-l justific... Păpușa am trimis-o în preistorie, la întoarcere avea urme uriașe de colți. Pe asta dacă vreți pot să v-o arăt...

— Nu, nu e cazul, mulțumesc, spuse T. Barbălată palid, e oricum... încurajator.

— Bun, păi atunci să nu mai irosim timpul!, exclamă rânjind N. Popete, să purcedem...

— Cum, chiar acum?, se impacientă T. Barbălată, dar nu eram pregătit pentru azi...

— Ba da, chiar acum, aparatul e încărcat, dacă renunțați acum nu-l mai pot încărca decât peste cinci săptămâni și e păcat de atâta energie irosită. Îl țin la priză, cât credeți că poate plăti un pensionar? Vă rog să nu aveți teamă... vă rog, insistă Popete și-l apucă pe scriitor de cot să-l ridice de pe scaun.

— Parcă nu mă simt așa bine...

Teofil Barbălată se ridică zăpăcit, în el se dădea o luptă la fel de complexă ca aceea din aparatul inginerului Popete. Se gândi prima oară că inginerul ar putea fi nebun.

— Prostii, sunteți doar emoționat. Așa, înainte de plecare, vă rog să lăsați aici pe masă tot ce aveți, acte, bani, orice v-ar putea da de gol... Vă dați seama că nu trebuie să vă explic efectele unor asemenea neglijențe. Cu vestimentația mai e ce e, eventual puteți părea un excentric până intrați în spiritul epocii, dar cu actele și cu banii nu e de joacă.

— Păi și acolo cum mă descurc? Nu m-am gândit la asta, murmură stins Barbălată.

— Ehe, m-am gândit eu... imediat, vă arăt. În timp ce T. Barbălată își golea buzunarele, Popete dădu fuga la un dulăpior din sertarul căruia scoase un șomoioag diform de bijuterii (lănțișoare, inele, brățări, medalioane, încalcite indistinct) pe care i le puse în mână. Rămase de la răposatele mele bunici și mamă, pe acestea le puteți transforma. La întoarcere mi le puteți deconta, sau aduceți monede de atunci și le valorificăm la un numismat. Nu vă faceți griji, pentru mine nici măcar valoare afectivă nu au, noi cei cu știința nu prea ne legăm de lucruri. Gata, totul e pregătit, vă rog să mă urmați.

Teofil Barbălată se lăsă târât, de mână, până în dormitor. Inginerul

deschise ușa de la șifonier și îl invită pe scriitor înăuntru.

— Cum, aici?!, izbucni el deconcertat și vizibil speriat.

— Da, chiar aici!, e locul cel mai secret..., spuse mirat și iritat inginerul. Vă rog să nu chestionați și discreditați un savant, chiar dacă vă numiți scriitori!

T. Barbălată fu mai mult împins înăuntru. Șifonierul arăta ca oricare altul, doar că era gol. Pereții obișnuiți de placaj, umerășele obișnuite, din lemn, pe bara de sus, în rest nimic. Ușa se închise în urma lui și se pomeni într-un întuneric de nepătruns. Își aminti că nu băuse deloc din nechezol. I-ar fi prins bine să bea ceva. Își duse mâna la frunte. Îl durea capul și își dădu seama că e transpirat. Încercă să se așeze pe vine. I se făcu o frică organică, de nestăpânit. Părea să intre în șoc anafilactic. Voia să strige, dar gura îi era încleștată. Beznă.

Dormi, ești într-o cutie. Plângi, nu le poți face rău celorlalți. Dormi, ești într-o cutie. Plângi, nu știi ce va urma. Dormi, ești într-o cutie. Plângi, nu mai poți continua așa. Dormi, simți cum de la furie, de la nedreptate, plângi, mâna ta capătă o căldură, dormi, care ar putea să o facă să treacă, plângi, prin stomacul tău, dormi, prin patul în care plin de ură te odihneai. Plângi, ești într-o cutie, dormi, nu mai poți continua așa, plângi, nu știi ce va urma. Pentru vecie.

IV

Era sufocant. Perdeaua fâșâia încetișor mișcată de valurile de aer cald eliberate de aparatul de aer condiționat. Nu dormea, stătea cu ochii închiși și o strângea tare în brațe. Mirosul părului ei era reconfortant. Nu era prima oară când nu reușea să adoarmă și nu era prima oară când se gândea de ce făcea de fapt asta... Era absurd, morbid, patologic. Știa, dar nu se putea controla. Odată pe săptămână trebuia, trebuia să vină la Matrioșca lui. Era de fapt o Jumătate de Matrioșcă. Matrioșca lui era moartă, cea din brațele lui era doar un surogat.

Fiica Câinelui de lemn s-a născut pe Șantier. La fel ca mama Câinelui de lemn și mama fiicei Câinelui de lemn, a murit la naștere. Pe atunci Câinele de lemn avea 14 ani, iar mama fiicei Câinelui de lemn 12. Pe Șantier totul era posibil.

Fiica Câinelui de lemn a fost crescută de aceleași femei care l-au crescut pe Câinele de lemn. I-au spus Matrioșca pentru că prima și singura jucărie a fiicei Câinelui de lemn a fost o Matrioșcă făcută de Câinele de lemn pentru ea din tărtăcuțe de diferite mărimi.

Una dintre cele mai mari plăceri ale Câinelui de lemn era să se joace cu fiica lui, Matrioșca, în groapa de gunoi a Șantierului. Erau acolo hectare întregi de explorat, de descoperit, iar cu gioarsele mereu se putea încropi ceva de joacă pe lângă baracă. Dar cu adevărat cea mai mare plăcere a Câinelui de lemn era să doarmă noapte cu fiica lui în brațe. O ținea strâns și mirosul părului ei îl înnebunea, îl transporta într-o altă lume, cu mult în afara Șantierului, peste norii gri de cânepă și fum industrial, într-o lume colorată, caldă și vie, în care mirosul și umezeala Șantierului nu ajungeau, în lumea curcubeu.

Viziunea acestei lumi izvorâtă din părul fiicei sale l-a convins pe Câinele de lemn să încerce să fugă.

Era o noapte ploioasă, ca toate nopțile de pe Șantier. Câinele de lemn și cu Matrioșca de mână se așteptau în pădurea de pin. Mai aveau câțiva

kilometri, apoi dădeau peste o fâșie de câteva sute de metri din groapa de gunoi, apoi, în fine, de gardul de sârmă ghimpată. Dincolo de gard era libertatea. Acesta era singurul loc prin care aveau o șansă să treacă. Câinele de lemn studiasse bine tot Șantierul. Au ieșit din pădure și au traversat fâșia de groapă de gunoi târându-se pe burtă. Matrioșca avea 11 ani, Câinele de lemn 25. Când au ajuns la sârma ghimpată, Câinele de lemn a scos patentul și a început să taie grăbit. Matrioșca tremura de frig, udă lângă el. Când a reușit să facă o gaură suficient de mare, Câinele de lemn a băgat capul să vadă mai bine ce era dincolo. Atunci s-a auzit împușcătura. Câinele de lemn a trecut prin gard ca ars, zgâriindu-se la ceafă și la umeri. A băgat mâinile prin gaură, să o tragă și pe Matrioșca, dar era deja prea târziu. Matrioșca zăcea întinsă pe grămada de gunoi într-o poziție nefirească, cu picioarele răsucite, înspre Șantier, cu mâinile și cu capul întinse spre gaură, spre Câinele de lemn. Picăturile mari de ploaie i se scurgeau pe față și pe tot corpul, scurgând sângele din corpul fetei în gunoaiile de zeci de ani ale Șantierului.

Au trecut ani buni până când Câinele de lemn să dea semne că și-ar reveni. Nici vorbă să găsească vreodată lumea aceea colorată, caldă și vie. Nimerise de pe Șantier pe un Șantier și mai mare. Ieșise dintr-un cerc mic, concentric, într-un cerc mai mare concentric. Afât. Dar prețul, prețul i se părea prea mare. Ar fi putut să încerce să evadeze și de aici, să scape și din noul și mult mai marele Șantier în care nimerise, dar nu mai avea motivație. Nu s-a căsătorit, nu a mai făcut copii. Ba chiar se credea că nu s-a culcat niciodată cu o femeie. Mergea în schimb săptămânal la bordel. Acolo era jumătatea lui de Matrioșcă.

O văzuse pe stradă, o fată care semăna izbitor cu Matrioșca, de la distanță cel puțin. Așa ar fi trebuit să arate și Matrioșca lui acum. A urmărit-o mai multe zile și așa a aflat că era una dintre fetele de la „Salonul de Masaj Erotic“. A început să o viziteze regulat. Cât de des îi permitea salariul. Stătea cu ea și 5, 6 ore. Nu făceau nimic. Stăteau întinși în pat, Jumătatea de Matrioșcă dormea, de cele mai multe ori era foarte obosită, iar Câinele de lemn o ținea strâns în brațe și îi mirosea pielea, părul. Asta îl liniștea, de multe ori adormea și el, iar, când se trezea, ea era deja plecată. Îi convenea să plece înainte pentru că odată cu deschiderea draperiilor negre, mate, și pătrunderea luminii în cameră nu era nevoie să îi vadă chipul, să o privească cu atenție, să își amintească că totuși aceasta nu este fiica lui. Așa, pleca acasă cu un sentiment bun care îl mai ținea încă o săptămână.

Dar erau și dați ca aceasta, când nu putea adormi, când era împresurat de griji, de nefirescul actului său. Atunci se chinuia, se zvârcolea. Atunci, de cele mai multe ori, pleca el din cameră înainte să se trezească ea. Tot pentru a

nu-i vedea cu atenție chipul, tot pentru a nu distruge o iluzie care îi permitea să trăiască. Așa s-a întâmplat și acum. A mângâiat-o pe păr și a ieșit în tăcere.

La serviciu fusese, la jumătatea lui de Matrioșcă fusese, ba chiar plecase mult mai repede decât prevăzuse, avea deci timp berechet să scape de o altă obsesie, prin urmare se îndreptă spre parc.

În oraș, deși era martie, nămeții aveau câțiva zeci de centimetri. Se mergea greu, și cu mașina, și pe jos, și cu orice, chiar și noaptea târziu. S-a învârtit în jurul parcului aproape o jumătate de oră. Nu mai găsea intrarea, intrarea binecunoscută. Nu mai era acolo, de parcă o mâncaseră nămeții. A văzut până la urmă o alee. Nu putea să ducă decât în parc, așa că o luă pe ea. Era aproape 3 dimineța. După câteva zeci de metri alea părea să se înfunde. Nu mai înțelegea nimic. Era deja obosit. A găsit o bancă, a curățat-o de zăpadă și s-a așezat. A scos de la piept o sticlă de apă minerală, plină pe jumătate, și a băut puțin. Voia să își tragă sufletul și să plece acasă. Se gândea să se întoarcă mâine. Și atunci a apărut.

Matrioșca s-a apropiat de el încet, zâmbind. Era neschimbată. Purta chiar aceleași haine din urmă cu unsprezece ani ani. Câinele de lemn a izbucnit în plâns, dar apoi a zâmbit la rîndul lui:

Vino, șezi!

Matrioșca s-a apropiat, l-a luat de mână. Apoi au apărut tatăl Câinelui de lemn și mama lui și mama Matrioștei. Vanda, mama Matrioștei, avea cam aceeași vârstă cu Matrioșca și semănau leit. Stăteau toți și îl priveau. Parcă lor nu le venea să creadă.

Haideți, haideți! Bine ați venit! Știu, arăt ca naiba. Voi m-ați așteptat și eu era nici să nu vă mai găsesc vreodată. Dar de ce mă priviți așa straniu? Vai, dar ce curios... Voi nu erați morți? Parcă muriserăți. Tu, Matrioșca mea iubită, nu ai murit pe când evadam? Nu te-au împușcat? Și tu, mamă, nu ai murit la nașterea mea? Și tu, Vanda, nu ai murit când ai născut-o pe Matrioșca? Cum? Doar te-am văzut eu. Și tu, tată, tu nu ai murit sub pietre, cu fața plină de cărbuni? Cum?, și pe tine te-am văzut. La toți v-am văzut trupurile reci și uscate, mai puțin al tău, mamă. Dar nu stați în picioare, ședeți, mai sunt bănci și acolo. Nu, tată, nu, lasă sticla asta, e doar apă. Nu-i sticlă cu rachiu. Tot nu te-ai lăsat de vechiul nărav. Mult ți-a mai plăcut rachiul. Pe tine te-am îngropat chiar eu în pădurea de pini. Voiau să-ți arunce corpul în mlaștină. Nu i-am lăsat. Și ce mult ai mai băut... Știți?, se zice că moartea nu-i așa o chestie extraordinară. Moartea vine la toți până la urmă... Lasă, tată, sticla aia! Dar eu, stând mai mult pe aici, după ce ați plecat voi, am văzut că nici viața nu-i cine știe ce... și asta e pentru toată lumea... Oh, Matrioșca mea iubită, ce frumos ai zâmbit acum. Parcă nici când trăiai nu zâmbeai așa

frumos. Nu-i așa, Vanda? A, da' stai că tu nu ai de unde să știi. Ce semănați! Nu-i așa, tată? Mai ții minte, tată, cum am îngropat-o noi doi pe Vanda în pădurea de pini, lângă mama? Ei, acolo te-am îngropat și eu pe tine. Sunteți la un loc, de nu or fi răscolit ăia mormintele. Dar lasă, măi tată, sticla aia odată! Stați să-mi termin vorba. Deci, treaba cu moartea și viața e că sunt pentru toată lumea, adică nu-i nimic extraordinar în asta. Dar stați, unde plecați, stați să vă spun. Stați că e interesant... ascultați... nu mă lăsați aici, destul m-ați lăsat. Moartea și viața, dar mai ales moartea...

Câinele de lemn urmări fantomele familiei sale care trecură prin gardul viu acoperit de nămeți. Câinele de lemn se opinti în gard. Era ora patru dimineața, 15 martie, și Câinele de lemn trecu dincolo.

Dormi, dormi, n-am putut niciodată să mă obișnuiesc cu lumea, cu pielea umană, cu tot ce poate fi explicat. Dormi, dormi, în fiecare zi gândesc totul cu exactitate: Acum mă oblig. Cu electrizări epidermice mângâi ușor adevărul. Dormi, dormi, un timp negru, fără amintiri e afară, insecta tenace îmi ronțăie creierul. În Cosmos e bine și cald.

V

T. Barbălată se trezi ud până la oase într-o pădure de mesteceni. Era noapte. Mirosea a săpun. În jurul lui fojgăiau animalele. După spaima primelor clipe, după ce se scutură ca un motan zbârlit și se mai obișnuie cu frigul ce-l cuprinsese, încercă febril să-și dea seama unde se află. Nu avea nici un indiciu. Își dădu jos sacoul și cămașa îmbibate de apă, le stoarse și rămase doar în maieu. Acum parcă era mai bine. Părea că plouase de curând, țiuiau greierii, îi atrăgeau atenția sclipirile licuricilor, auzea o sumedenie de alte foșnete nedeslușite și clar, în lumina unei luni pline, vedea mestecenii aceia albicioși, înalți de câțiva metri, care îl înconjurau de pretutindeni. Încercă să își dea seama ce căuta acolo și de ce nu îl trezise ploaia care îl udase din plin, când o durere ascuțită de cap îl făcu să se încovoae. Prima dată i se făcu frică de pneumonie, apoi își aminti ca prin vis de întâlnirea cu inginerul Popete și o frică și mai mare îl cuprinse deodată. Fără să se poată stăpâni o luă la fugă. „Ce se întâmplase?, cum ajunsese acolo?, era Popete un nebun pervers care îl drogase și își bătuse joc de el sau ajunsese într-adevăr în trecut?, dar dacă îl drogase cum îl drogase, doar nu a consumat nimic?, și dacă ajunsese în trecut unde ajunsese?, dacă ajunsese în preistorie?, inginerul nu-i explicase nimic despre calculele lui, a fost tâmpit că a acceptat așa ceva, și dacă totuși ajunsese unde trebuia ce îi garanta că se va întoarce?, și totuși de ce era în pădure?, și chiar dacă era în pădure și ajunsese unde trebuia, cum se va descurca?“. Toate aceste gânduri îi trecură în câteva secunde prin minte lui Teofil Barbălată în timp ce fugea ca un apucat împiedicându-se de ierburi și tufe, ferind mestecenii voluminoși și alunecând pe vreascurile ude de pe jos. Uitase de durerea de cap, îi era tot mai clar că o să moară, apoi își aminti de bijuteriile lui Popete. Se opri gâfâind și căută în buzunarul sacoului pe care deja îl târa prin frunziș. Bijuteriile erau tot acolo. „Dar dacă erau false?, doar nu le verificase nimeni...“ Oftă și se așeză descumpănit la poalele unui mesteacăn, să-și tragă răsuflarea. Sportul din tinerețe nu-l mai ajuta. „El era totuși un biet scriitor muncit de vremi. La ce-i trebuise lui așa ceva?“ Îi venea să plângă, ba chiar vărsă câteva lacrimi înainte să-și mai vină în fire. Apoi,

privind în jur, observă că era pe un mic deal, iar în depărtare luceau câteva lumini pâlpâitoare și slabe. Se ridică și privi cu atenție. În lumina lunii desluși forma concavă a unui orașel la doar câțiva kilometri. Nu-i venea să-și creadă ochilor... semăna leit cu Târgul Bucurescilor pe care îl știa din ilustrate. Deci ajunsese unde trebuia, sau, oricum, pe acolo, își aminti că inginerul Popete locuia în Berceni, iar pe atunci Berceniul nu putea fi decât pădure, deci era bine, dar groaza nu îl părăsi, ba din contră, puse și mai tare stăpânire pe el. El, scriitorul Teofil Barbălată, ajunsese în trecut, dar acum trebuia să se descurce. Ceea ce părea un plan ficțional și măreț se îndeplinise, dar acum nu mai avea ași prozodici în mânecă, de fapt nici nu avea mâneci, era în maieu, learcă, în pragul pneumoniei, fără nici o cunoștință într-o lume pe care o știa doar din literatură, într-o lume fără metrou, autobuz, dicarbocalm, ampicilină, fără apartament, vacanțe la mare, fără sfârșit. Era singur într-o lume în care se trăia cum el nu știa să trăiască, dar se scria o literatură... Aproape, câteva bufnițe buhiau de zor. Nu mai avea ce face, asta era, zece ani era sortit să trăiască aici. Își dădu jos pantofii de lac, își scoase ciorapii uzi, îi stoarse și pe ei și îi băgă în buzunarul pantalonilor. Încălță pantofii la loc și, cu o determinare demnă de un Gavroche, o luă grăbit spre București.

Când intră în oraș era aproape zi. Hainele i se mai zvântaseră și le îmbrăcase deja precaut în ciuda disconfortului. Nu vedea pe nimeni, doar mângă care se adunase în urma ploii pe străzile pietruite și pe trotuarele pavate cu lemn. Felinarele electrice luminau intermitent. Ceva-ceva tot recunoștea și o luă spre Lipscani. La un colț, aproape de o scurgere, ghici resturile unui ziar. Îl ridică. „Răcnetul Carpaților“. Data, 16 Gustar, 1908. T. Barbălată înjură. Calculele tâmpite ale inginerului Popete... Dacă trebuia să stea zece ani în condițiile astea avea să prindă Primul Război Mondial, și nu prea avea chef, dar la drept vorbind ce putea face? Situația era cu atât mai ciudată cu cât T. Barbălată știa că el părăsise apartamentul inginerului Popete pe 28 august, însă își aminti repede că în 1908 România încă nu adoptase calendarul Iulian, deși el funcționa deja în tot restul Europei. Ce ți-e și cu istoria asta. Își strânse mai tare sacoul pe lângă el și privi în jur. Deja pe străzi era lume, câțiva îl priveau din mers cu interes, dar majoritatea nu se sinchiseau de asemenea arătare. Vizavi cineva deschise un grilaj și atâră o firmă. Scria cu tuș tipografic: „Frizerie“. T. Barbălată se mai scutură o dată și, în ciuda oricăror inconveniențe, își făcu curaj și intră să se încălzească. Înainte de a deschide ușa, încercă să își amintească ce limbă se vorbea pe atunci. El o știa doar pe cea „poetică“. Din cauza frigului, nu stăruia prea mult la gândul acesta, își impuse doar să nu vorbească cu un accent prea „modern“. În cel mai rău caz spunea că e un scriitor austriac exilat din Paris (costumația o putea dovedi). Trebuia să mai vadă cu bijuteriile alea. Ușa se închise în urma

sa cu un clinchet de clopoțel.

La câteva străzi distanță, exact acolo unde T. Barbălată avea să-și găsească o gazdă în câteva ore la recomandarea frizerului, cartierul a fost zguduit de un fenomen remarcabil: la primele ore ale dimineții locuitorii de pe strada Smârdan au fost treziți de o bufnitură teribilă. Scoțându-și capetele pe geamuri au putut constata că un felinar electric se îndoise de-a dreptul în timp ce deasupra lui trona un uriaș vultur african.

Trebuia să rămâi între locurile cunoscute și prietenoase, aici la orice pas ești pândit de palida nebunie și ordinea din minte nu folosește la nimic. Trebuia să rămâi între cartierele cunoscute și prietenoase, aici totul este fantastic de periculos și totul te poate ucide-ntr-o clipă. Trebuia să rămâi, să te bucuri de lumea ta mijlocie, aici nimic nu e mijlociu și nimic nu-ți va folosi, numai moartea.

VI

Când se trezi, Câinele de lemn era înconjurat de o mulțime de oameni pe care nu îi cunoștea. Era întins pe un pat metalic și deasupra lui se înghesuiau capete de oameni pe care nu i-a mai văzut niciodată în viața lui. Se uită în jur după Matrioșcă, dar Matrioșca nu era nicăieri. De undeva, din apropiere, se auzea un ciocănit.

— Stați liniștit, nu vă îngrijorați. Eu sunt doctorul Strauss, sunteți sub o atență și competentă supraveghere.

— Ce s-a întâmplat?

— Nici noi nu știm sigur. Ați fost găsit azi noapte, aproape înghețat, în apropierea sanatoriului. Nu știm cine sunteți și de unde sunteți. Nu aveți asupra dumneavoastră nici un act. Poate ne puteți ajuta.

— Eu sunt Câinele de lemn...

Pacienții adunați lângă patul lui începură să chicotească.

— Vă rog, vă rog, liniște, lăsați-l să vorbească. De fapt, ia treceți fiecare la salonul și la patul lui. În momentul acesta!

— ... și vin de pe Șantier... nu mai știu...

— E în regulă, domnule Câine de lemn. Sunteți pe cele mai avizate mâini cu puțință.

Ciocănitul acela insistent nu se mai oprea. Câinele de lemn se uită înspre locul din care provenea și văzu că era scos de un bolnav, legat de pat, care cu degetele libere de la mâna dreaptă ciocănea încontinuu în tăblia patului.

— Să vi-i prezint pe colegii dumneavoastră de salon...

— Sunt internat? Aș vrea să plec cât mai repede, am un serviciu...

— Veți pleca, veți pleca, de îndată ce vă puneți pe picioare. Deontologia medicală nu îmi permite să vă dau drumul în starea aceasta. În câteva săptămâni vă veți reveni...

— Săptămâni?! Imposibil!

— Da, da, câteva săptămânișoare, nimic grav, nu vă faceți griji, veți ieși de aici un om nou. Până atunci, acesta este Conducătorul de Oști Celeste

Gavril, acesta este Regele Nisipurilor Mișcătoare, iar cel legat de acolo este Petru. Aceștia sunt colegii dumneavoastră de salon. Cred că vă veți înțelege excelent.

Câteva clipe Câinele de lemn rămase pironit cu privirea în ochii celui recomandat ca Rege al Nisipurilor Mișcătoare. Avea ochii de un verde incandescent, hipnotic, tulburător. Doctorul se apropie de urechea Câinelui de lemn și îi șopti, confidențial:

— Conducătorul de Oști Celeste este foarte bun din fire, ar face orice pentru oricine, s-ar sacrifica pentru orice nevoie a dumneavoastră. El vede numai partea bună a lucrurilor. Nu vede nimic rău în lume. Vă rog să nu glumiți cu el, să nu vă plângeți, vă va lua foarte în serios, dacă îi veți cere să se arunce de la etaj pentru că asta v-ar ajuta în vreun fel, o va face, pentru că este convins că nu poate muri. Să nu faceți asta! Regele Nisipurilor Mișcătoare în schimb este o persoană extrem de sensibilă și răutăcioasă, să îl iertați. Este foarte suspicios, vede mereu comploturi peste tot. Și are prostul obicei să vadă numai partea rea a lucrurilor. Nu vede nimic bine în jur, doar nenorociri, bombăne mereu. Și îi este mereu frică. Îl paralizează frica de tatăl său. Noi nu l-am văzut niciodată pe tatăl său, nu l-a vizitat niciodată, nici nu știm dacă există. Noi, doctorii de aici, chiar înclinăm să credem că nu mai există. Dar frica lui este totuși reală, are un complex destul de comun, complexul fiului nerecunoscător, al celui care se știe cu musca pe căciulă și nu mai suportă întâlnirea cu cei pe care i-a înșelat sau dezamăgit. Ne bănuiește pe toți că am complota cu tatăl lui ca să îl ucidem pe el, vă rog să vă purtați cu mânuși. Ciudat este că Conducătorul de Oști Celeste Gavril îl iubește foarte mult pe Regele Nisipurilor Mișcătoare și se referă la el ca fiind fratele său. Regele Nisipurilor Mișcătoare în schimb nu recunoaște această legătură de rudenie... Cum puteți vedea, o oarecare asemănare fizică există între cei doi, dar din punct de vedere medical noi credem că este foarte puțin probabil ca cei doi, cu structuri atât de diferite, să fi trăit o copilărie comună. Acesta este, de fapt, cel mai delicat subiect în ceea ce-i privește. Vă rog să nu ridicați niciodată acest subiect și dacă îl ridică altcineva să încercați să le distrageți atenția de la el. Cât despre Petru, el este cel mai cuminte dintre toți. Are o singură problemă, ciocănește neîncetat. Are complexul ușilor închise. Are mereu impresia că se află în fața unei uși închise și ciocănește pentru a i se deschide. Dacă l-am dezlega acum de pat ar lua-o la fugă și ar deschide toate ușile din sanatoriu, nu suportă să vadă uși sau geamuri închise. De asta trebuie legat. Nu mereu, doar în anumite momente, când are crize. În rest este minunat. Cred că vă veți înțelege de minune. Nu vorbește deloc, nu răspunde la stimuli, își vede de ciocănitul lui. Cam asta ar fi ce trebuie să știți... Dacă aveți nevoie de ceva mă chemați. Doctorul Strauss... Da, spuneți...

— Aș putea să ies puțin afară?

— Sigur că da, avem una dintre cele mai frumoase curți interioare din Europa de Est. Puteți să vă plimbați cât doriți... Eu voi reveni pe seară la un scurt control. Cu bine, domnule Câine de lemn!

Ajutat de o asistentă, Câinele de lemn ieși în curtea sanatoriului. Nu-și amintea absolut nimic. După ce trecea prin gardul acela viu dispărea orice amintire. Să se fi împiedicat, să se fi lovit cu capul de o piatră? Nu-și amintea. Dar nici de existența vreunui sanatoriu lângă parcul din cartierul său nu știa. Era ciudat.

Curtea sanatoriului era într-adevăr superbă. Era de fapt o livadă imensă cu pomi fructiferi, cu ronduri de flori, cu fântâni arteziene, și chiar unele zone sălbătice, de hățiș, unde se putea ghici forfotă de animale. Nu se putea. O întrebă pe asistentă.

— Aveți animale aici?

— Da, avem animale. Este dovedit medical că animalele, prezența animalelor, ajută la o recuperare mult mai rapidă a bolnavilor. Avem animale de pe trei continente. Suntem singurul sanatoriu din Europa de Est care dispune de așa ceva.

Asistenta se îndepărtă, lăsându-l pe Câinele de lemn să admire peisajul. Se așează pe o bancă. Lângă el găsi un covrig abandonat. La picioare îi apărură niște veverițe, o găscă și un hârciog. Începu să le dea bucăți de covrig. Lui încă nu îi era foame. Poate din cauza perfuziei cu glucoză. Era minunat și încă nu știa ce nu este în regulă. Spațiul din jurul său era imens, cât

vedea cu ochii, mai mare chiar decât Șantierul, și asta îl speria. Se gândi puțin la colegii lui de salon. Ce avea el, oare, de împărțit cu nebunii aceia? Nu știa încă ce să creadă despre ei.

În afară de el, în curte mai erau foarte puțini oameni. Câteva asistente, în halatele lor imaculate, strânse în grupuri mici, de 2, 3 persoane, chicotind și vorbind aprins, supraveghindu-i pe cei câțiva bolnavi răătăciți pe alei sau printre copaci. Deși ușor stranie, atmosfera aceasta degaja liniște, împăcare. Câinele de lemn se hotărî să alunge orice îngrijorare. Cel puțin deocamdată. Avea să se relaxeze, să se întremeze și apoi va vedea ce mai e de făcut. Asistenta care îl condusese aici se întorcea.

— Aveți o vizită.

— Eu? Cine?

Dar asistenta se îndepărtase deja. Din nou nu-i venea să-și creadă ochilor. În fața lui, pe alee, se apropia Matrioșca lui dragă.

— Bună, tată!

— Bună, dragostea mea.

— Bunicul nu a putut să ajungă astăzi, dar vine mâine, a promis...

— Nu-i nimic, dragostea mea. A băut iarăși, nu?

— Da, a băut, dar nu se simte rău... Ți-am adus iaurturi și banane.

Altceva nu am voie.

— E suficient.

— Ce mai e pe la Șantier?

— Aceleași lucruri, mor oameni.

— Mor mulți?

— Tot mai mulți.

— Sunt oameni noi?

— Mereu vin oameni noi. Mereu mor alții.

— Mai e loc în Mlaștină?

— Mai e.

— Te iubesc, Matrioșca mea dragă.

— Și eu te iubesc, tată. Mai stai mult aici, tată?

— Nu știu, eu aș pleca și mâine, aș veni la voi. Nici nu știu unde sunt.

— Mai stai, tată, mai stai aici, te rog. Aici pot să te vizitez.

— Stau, dragostea mea, stau. O să vii zilnic?

— Zilnic, tată. Să ai grijă cu Regele Nisipurilor Mișcătoare, tată.

— O să am, dragostea mea. Ești bine?

— Sunt bine, tată. Când sunt lângă tine sunt bine.

Cu liniștea aceea, cu împăcarea, cu grădina aceea colorată, cadă și vie, cu Matrioșca în brațele sale, Câinele de lemn se gândi pentru o clipă că acum găsisese cu adevărat lumea pe care o visaseră amândoi când au evadat de pe

Şantier.

Pe lângă ei trecu, ireal, o girafă albastră urmată îndeaproape de trei iepuraşi. Câinele de lemn şi Matrioşca găsiseră lumea curcubeu. Atât doar că acum era ceaţă.

Ceaţă albastră, ceaţă albastră, scufundă-mi creierul în imensitatea ta, lasă-mă să sap un mormânt uriaş în nemărginirea ta laolată cu şerpii şi leii şi elefanţii prietenii mei în groapa din tine, ceaţă albastră, îi voi arunca şi vinul tău albastru, îl vor bea şi vor dansa în imensitatea ta şi creierul meu scufundat se va bucura în nemărginirea ta.

VII

Teofil Barbălată se bărbieri și își dădu părul în lături după moda vremii. În ciuda așteptărilor sale, frizerul era un om tăcut de la care nu a putut scoate prea multe. A reușit doar să afle o gazdă printre cunoștințele lui, care întâmplător se afla chiar acolo: o bătrânică simpatică cu chef de vorbă care mereu când nu avea ce face, și nu prea avea, se nimerea în frizeria lui nea Matache, nepot de-al ei de-al treilea, în căutare de companioni de discuție. De data aceasta își găsisese chiar un chiriaș. Locuia pe Smârdan 16, la etajul 1 al unui frumos imobil în care deținea patru camere, living, bucătărie și toaletă (fără WC) pe care oricum, singură fiind, nu le prea întreținea, iar mizeria și spațiul gol o mai și deprimau. Umbla mereu, pe soare sau ploaie, cu o pălărie de dantelă de un alb murdar și pătat, foarte probabil vechea sa pălărie de mireasă, avea o voce plăcută, joasă, dar avea prostul obicei să vorbească foarte aproape de interlocutor, iar respirația sa, când nu îi mirosea a stătut, avea un ușor iz de prune intrate în descompunere. De incidentul cu vulturul african nu știa nimic deocamdată deoarece, înghiontită de singurătate, plecase de-acasă mult mai devreme. Mare păcat, pentru ea, dacă ar fi știut din vreme ar fi avut ce povesti toată ziua în locuri mult mai selecte decât în frizeria lui nea Matache, la primărie de exemplu. Mare noroc în schimb pentru Teofil Barbălată, pentru că dacă nenorocitul ăla de vultur venea mai de dimineață se alegea doar cu un bărbierit și puține șanse de a se întinde undeva și de a afla mersul lumii în care tocmai nimerise.

După tratație, T. Barbălată îi întinse frizerului un inel strâmb de aur cu giuvaier scuzându-se că doar cu bijuterii a ajuns de la Viana. Nea Matache îl luă, îl măsură lung din priviri, îl răsuci, îl privi la o lupă care se nimeri pe aproape, mușcă din aurul înnegrit, dădu aprobator din cap și, după un scurt drum în încăperile din spate ale magherniței, îi dădu lui T. Barbălată restul de 68 de lei și 80 de bani (un dichis complet la frizer costa pe atunci 20 de bani. T. Barbălată își aminti că în vremea aceea leul era mai puternic chiar decât marca germană care domina Europa). T. Barbălată se ridică, mulțumi, zâmbi și o însoți pe bătrânică vorbăreață (care l-a acceptat de îndată ce l-a văzut cu

bani) spre noua lui casă.

Vom crea un comitet, vom mulțumi, vom avea casă nouă, vom chema muzicanți, suntem nepregătiți, mirosul sângelui încă nu ne-a-mbătat, becurile negre încă nu ne-au luminat. Vom face o anchetă, vom dovedi, vom plânge tot secolul acesta în care e atâta de frig.

VIII

- Câți ani ai dumneata, Câine de lemn?
- 228 de ani, doctore.
- Nu e cam mult?
- Nu e. Mama mea a fost una dintre vrăjitoarele crivățului.
- Ce sunt vrăjitoarele crivățului?
- Sunt femeile care cheamă vântul, care cheamă schimbarea, sunt cele care schimbă lumea, istoria.
- Cum poate schimba cineva lumea, istoria?
- Prin sacrificiu.
- Unde te-ai născut, Câine de lemn?
- Pe Șantier.
- Ce este Șantierul?
- Lumea din jurul nostru.
- Mai exact?
- Răul din jurul nostru.
- Mai exact.
- Un coșmar.
- Mai exact.
- Nu există nimic mai exact.
- Unde este Șantierul?
- Aproape, foarte aproape.
- Cât de aproape?
- Pot mirosi transpirația muncitorilor.
- Cum ai scăpat de pe Șantier?
- Nu am scăpat de pe Șantier.
- Ești încă pe Șantier?
- Sunt încă pe Șantier.
- Cine mai este cu tine pe Șantier?
- Nimeni nu este cu mine pe Șantier.
- Șantierul e gol?

- Nu, Șantierul e plin, colcăie de oameni.
- Cine e cu tine pe Șantier?
- Tata, Matrioșca, crivățul sunt cu mine pe Șantier.
- Ce faci pe Șantier?
- Mor pe Șantier.
- Vrei să scapi de pe Șantier?
- Nu vreau să scap de pe Șantier. Nu se poate scăpa de pe Șantier.
- Unde ești acum?
- În închisoarea din pădurea de pini.
- Cine ești?
- Sunt Câinele de lemn.
- Câți ani ai dumneata, Câine de lemn?
- 228 de ani, doctore.
- Nu e cam mult?
- Nu e mult, mama mea a fost una dintre vrăjitoarele crivățului...
- Ce legătură are cu vârsta ta?
- Câți ani are crivățul?
- Cât timpul.
- Eu sunt fiul mamei mele, mama mea m-a făcut cu crivățul. Tatăl meu are mii de ani, eu am doar câteva sute.
- Înțeleg. Cum te numești?
- Câinele de lemn.
- Câți ani ai dumneata, Câine de lemn?
- 228.
- Îți place pe Șantier?
- Iubesc Șantierul.
- Vrei să te întorci la muncă?
- Iubesc munca.
- Nu ești cam bătrân pentru muncă?
- Am doar 228 de ani.
- Ai regrete, Câine de lemn?
- Am.
- Ce regreți tu, Câine de lemn?
- Regret că nu mi-am băgat niciodată piciorul în mare sau în ocean.
- Și mai ce?
- Că nu știu să pictez, că nu pot picta o floarea soarelui albastră.
- De ce albastră?
- Asta e culoarea ei naturală.
- Și culoarea cerului care e?
- Verde.

- Și culoarea ierbii?
- Galbenă.
- Dar ce regreți tu cel mai tare, Câine de lemn?
- Pe Matrioșca.
- E vie Matrioșca?
- E moartă Matrioșca.
- Unde e Matrioșca?
- E cu mine pe Șantier.
- E cu tine acum.
- E cu mine aici.
- O să o lași pe Matrioșca să plece?
- Nu o să o las niciodată pe Matrioșca.
- Câți ani ai dumneata, Câine de lemn?
- 228 de ani, doctore.
- Asta e mult, Câine de lemn?
- E puțin, e tare puțin, doctore...

Chiar dacă ai căzut, mă voi culca lângă corpul tău. E răcoare. O să îți scriu o scrisoare lângă corpul tău, în răcoare, o scrisoare de dragoste. Nimeni nu se gândește la corpul tău cum o fac eu. Îngheț de fericire doar gândindu-mă la asta. Răcoare. Corpul tău e îngropat bine, e căptușit cu pământ, joc șah, table. Nimeni nu se gândește la corpul tău cum o fac eu înmiresmat în răcoare.

IX

Anastasia era roșcată, cu bucle mari, care i se răsfireau peste umeri, în jos, aproape atingându-i coapsele, ca o încrengătură de iederă toamnă scaldată de lumina unui soare proaspăt. Purta ciorapi lungi și de dimineață până seara era îmbrăcată numai în negru. Seara însă lucrurile se schimbau simțitor. Mereu înainte să plece de acasă mânca câte un măr proaspăt care, contrar oricăror legi ale chimiei, îi dădea o stare prelungită de euforie.

Anastasia Anisia Costachi, nepoata nelegitimă a mitropolitului Veniamin Costachi, era o ființă cât se poate de firavă. Totul se putea înțelege din privirile ei sfioase, din felul în care își ținea mâinile împreunate în poală, aruncând ochiade tuturor târgoveților, vechi și noi, tineri și bătrâni, în timp ce trecea cu trăsura pe Calea Victoriei.

La mânăstirea Radu Vodă sau la Biserica Armenească, pe care le frecventa în toate diminețile, rugându-se într-un colț minute în șir, mult după ce slujba se termina, era cunoscută ca Anisia și nimeni niciodată nu a văzut-o ridicându-și privirile din podea, doar murmurul sugrumat și monoton al rugăciunii ei se răspândea în biserică ca tămâia. După ce ajungea acasă, se retrăgea în camera ei și până ce fata ce o însoțea peste tot făcea de mâncare ea cânta la pian, citea romane franțuzești și se uita pe fereastră, apoi, de îndată ce glasul subțire al slujnicei o chema la masă, se ruga din nou pentru iertarea păcatelor ce va să fie. Dar seara, când slujnica rămânea acasă, iar ea se urca în trăsură și mergea la ceai dansant la conacul Karadja sau la Callimachi, împopoțonată cu dantele și giuvaiere, acolo era Anastasia, intelectuală sfioasă care râdea în batistă, nu dansa decât rar, dar era mânătată în toate discuțiile de o curiozitate vorace, voind să afle totul despre oricine și despre orice, urmărind cu atenția unui ceasornicar gesturile tuturor invitaților, mecanismul social al petrecerii, iar frumusețea sa izbitoare era ca un fagure de miere pentru muștele dansante bezmetice, juni și domni în toată firea înghesuindu-se să stea în locuri cât mai apropiate de ea, răspunzându-i la orice întrebare, mai ales că ea punea întrebări atât de naive, încât nimeni nu ar fi putut să o bănuiască de nimic altceva decât de candoare. Părul îi mirosea mereu a migdale. Toți

bărbații însă se loveau până la urmă de pudoarea ei minunată. Orice cuvânt mai curajos, orice sugestie, orice invitație era primită cu un suspin, sau cu un râs mignon înăbușit în batistă, după caz, iar Anastasia se retrăgea repede, ca o fetișcană care a auzit ceva nepermis, în cercul femeilor. Acolo, la o cafeluță, la un șerbet, era privită cu suspiciune de bătrânele doamne, însă era imediat captată în discuțiile despre moda de la Viana sau de la Paris, despre spectacolele de varieteu sau, preferatele Anastasiei, bârfele de societate. Anastasia avea o particularitate mai puțin plăcută când se ajungea la subiectul acesta, de fiecare dată când se vorbea despre vreo persoană cunoscută, plasată în cadrul discuției într-o situație mai puțin onorantă, Anastasia era atât de surprinsă încât chițâia. Da, scotea un sunet, discret totuși, care semăna izbitor cu chițăitul unui șoarece, exprimând ceva între uimire și amuzament. Își înfunda de fiecare dată capul în palme, însă nu scăpa de privirile ascuțite și rânjetele din colțul gurii ale audienței feminine, care, pe bună dreptate, o socotea cam săracă cu duhul.

Pe drumul de întoarcere își nota, tănuț, într-un mic carnețel, șiruri lungi de propoziții pe care le ascundea la fel de grăbit cum le nota, parcă rușinându-se de ce făcea.

Anastasia trăia de fapt la fel de mult în lumea lui Balzac pe cât trăia Anisia în Filocalia rusească, iar ruptura aceasta nimeni nu i-o putea repara. Și la drept vorbind, România de atunci era o bijuterie pentru un cronicar avizat. Politicienii, diplomații, oamenii de cultură erau niște specimene, nu atât rarissime cât deosebit de interesante și frământate. Țărișoara depindea de ei, și, deși în criză, ei erau infuzați de un optimism și un desfrâu rar întâlnit până și la burghezii vremii, specimene oricum de rău augur, și atunci cum să nu fi fost Anastasia pur și simplu fascinată de viețile lor intime la care avea acces, mai ales că literatura îi arătase de atâtea ori ce comoară de neprețuit era această observație? Însă toate durară până într-o zi când i se întâmplă ceva nemaipomenit.

Cum stătea ea într-o zi la fereastră, înainte de masa de prânz, observă peste drum apariția ciudată a unui bărbat scos parcă dintr-o altă lume. Era îmbrăcat în haine noi, care se vedea că îi veneau cam ciudat, și trăgea după el un imens burduf de piele, nou și acela, care părea extraordinar de greu. Lac de sudoare, roșu la față, ștergându-se cu mânecile costumului nou la frunte și tâmpile, ciudata apariție se opinti și introduse uriașul burduf în clădirea de vizavi. După pocnete, trosnete, o serie de înjurături colorate, nemaiauzite, și mieunatul lugubru al unei pisici lovite în treacă, peste casa de peste drum se lăsă liniștea.

Noaptea, după ce luminile felinarelor se micșorară, Anastasia se uită intrigată din nou la casa de vizavi. Cu un cat mai jos decât ea, la etajul 1,

fereastra era larg deschisă și la lumina unei lumânări îl văzu limpede pe bărbatul misterios așezat la o măsuță în fața unei mașini noi de scris, înconjurat de teancuri de hârtii și cocoloașe. Fuma pipă, bea repetat și nervos ceva dintr-o sticlă și scria. Ca un făcut, bărbatul își ridică privirea ținându-l rece și apăsător. Deschise gura și clănțănă scurt din dinți. Anastasiei i se păru că în fracțiunea aceea infimă de secundă cât necunoscutul a avut gura deschisă a zărit în cerul gurii lui o coadă groasă de șopârlă și un puternic miros de pucioasă o izbi drept în față. Trase repede perdeaua și se ascunse după perete. Tremura. Asta era prea de tot.

Undeva, în praful camerei tale, o ființă cu trup de crocodil și cap de rinocer te pândește, pășește încet pe covor, pe lemn și-și mișcă feroce cornul, tandru la geam se adună mari păsări negre, ciucure.

X

Când se trezi Câinele de lemn, Regele Nisipurilor Mișcătoare era deja în picioare de mult. Se învârtea în rotocoale în formă de opt în mijlocul salonului și părea foarte preocupat. Conducătorul de Oști Celeste stătea pe marginea patului și zâmbea tâmp, iar Petru era pe culoar, ținea ușa salonului deschisă și bătea încet în tăblie, aproape neuzit.

— Neața, spuse Câinele de lemn.

— Neața, i-a răspuns Conducătorul de Oști Celeste. O, pe ei nu-i băga în seamă. Regele Nisipurilor Mișcătoare nu răspunde niciodată la salut, iar Petru cu atât mai puțin, el nici nu îl aude. Sunt preocupați. Lui Petru îi e prea frică să nu se închidă ușa, iar Regelui Nisipurilor Mișcătoare îi e frică de...

— Nu mi-e frică! Nu știu ce e frica!, interveni furios Regele Nisipurilor Mișcătoare. Dar voi o să știți. O să știți curând. O să îmi înfig colții în carnea voastră, o să vă omor în somn și o să vă beau sângele.

— Ha, ha! Așa glumește el, are un simț al umorului mai aparte, dar mie mi se pare foarte amuzant..., râse Conducătorul de Oști Celeste.

— Nu glumesc deloc. Regele Nisipurilor Mișcătoare era tot mai amenișător. În curând va coborî luna neagră. În curând voi avea toată puterea. Toată puterea va fi numai a mea și tatăl meu se va teme de mine...

— Are o obsesie cu tata... Și apoi aici e mereu așa, noaptea e albă și luna e neagră...

— Ești un idiot.

Deodată, cei doi, Regele Nisipurilor Mișcătoare și Conducătorul de Oști Celeste, se opriră. Petru se ridicase în picioare lângă ușă și a început să bată tot mai tare în tăblia de pvc. Ta-ta-ta-ta și Ta-ta-ta-ta și Ta-ta-ta-ta, mai tare tot mai tare, s-a uitat fix la Câinele de lemn, apoi a început să declame:

— Ca un arc își încordează limbile lor pentru minciună și se întăresc pe pământ prin nedreptate, că trec de la rău la mai rău și pe Mine nu Mă cunosc, zice Domnul. Păziți-vă fiecare de prietenul vostru și nu vă încredeți în niciunul din frații voștri, că fiecare frate pune piedică celui alt și fiecare prieten împrăștie clevetiri. Fiecare înșală pe prietenul său și nu spune

adevărul; și-au deprins limba la minciună și viclenesc până obosesc. Tu trăiești în mijlocul vicleniilor și ei din pricina vicleniei nu Mă cunosc pe Mine, zice Domnul. De aceea, așa zice Domnul Savaot: îi voi topi și-i voi încerca; oare ce altceva pot să fac eu cu fiica poporului meu? Limba lor este săgeată ucigătoare și grăiește viclenii; cu buzele lor grăiesc prietenos către aproapele lor, iar în inimă ei făuresc cătușe. E cu puțință, oare, să nu-i pedepsesc pentru aceasta, zice Domnul, și sufletul meu să nu se răzbune pe un popor ca acesta? Pentru munți voi ridica plângere și bocet și pentru pășunile pustiului Mă voi tângui, pentru că vor fi arse, și nimeni nu va mai umbla pe acolo și nu se va mai auzi glasul turmelor; de la păsările cerului și până la animale toate s-au împărățiat și s-au dus!

După ce a terminat, Petru a căzut la pământ fără cunoștință. Avea o criză de epilepsie. Regele Nisipurilor Mișcătoare, vizibil furios, s-a apropiat și i-a dat un picior în coaste trecând peste el și ieșind din cameră. Câinele de lemn și Conducătorul de Oști Celeste Gavril l-au ridicat pe Petru de pe jos și l-au pus în pat tremurând. Conducătorul de Oști Celeste a strigat după o asistentă. Petru respira regulat. Părea că doarme profund, tremurul se potoli în curând și doar degetele de la mâna dreaptă mai trepidau ritmic, bătând într-o ușă imaginară. În curând a sosit asistenta care i-a scos pe Conducătorul de Oști Celeste și pe Câinele de lemn pe culoar ca să se ocupe de Petru. Conducătorul de Oști Celeste a fost iute înghițit de întunericul de pe coridor și Câinele de lemn nu l-a mai văzut nicăieri.

Vizibil tulburat, ținându-se de balustradă, Câinele de lemn a coborât să ia o gură de aer. Afară era o dimineață minunată. Aerul era răcoros și parfumat, cu adieri de portocali. Pe cerul verde, de smarald, trona un soare roșu-purpuriu, nu foarte strălucitor, îl puteai privi direct fără să orbești și totuși împrăștia suficientă căldură și o lumină rozalie extrem de plăcută. În iarba galbenă-lucitoare, printre copaci se auzea forfota viețuitoarelor. Prin fața lui trecu eleganta girafă albastră, urmată ca întotdeauna de cei trei iepurași și atunci observă că pe bancă îl aștepta cuminte iubita lui Matrioșcă. Nu era niciun nor.

Sistemul perfect explicabil al inexplicabilului este un la fel de perfect eșec.

XI

Anastasia a primit la prânz crap cu gutui. Crapul, dat cu usturoi, un strop de oțet și busuioc, era suficient de aromat pentru a o face să uite de spaima de aseară, iar gutuia coaptă, succulentă și sfărâmicioasă, cu gustul ei dulce-acrișor o determină chiar, împotriva obiceiului ei stoic de a considera mâncarea drept o necesitate fiziologică și nimic mai mult, să plimbe bucățile caramelizate între palatin și vârful limbii, plescăind de plăcere și lăsându-se furată de savoare.

Slujnica ei era o slujnică ca oricare alta. Mai mult urâtă decât frumoasă, cu piele zbârcită, deși nu foarte bătrână, purta un cojoc mișos de blană de oaie, se spăla pe păr doar cu leșie, iar părul și-l ținea strâns într-un coc mare, acoperit de baticul pătat de ulei. Veni și strânse vasele.

Anastasia se mai odihni câteva clipe în scaunul solid de stejar, apoi, contrar obiceiurilor sale, (după masă cânta la pian, scria scrisori prietenelor sau citea trândavă și cucerită din vasta operă a lui Balzac) se hotărî să iasă la o plimbare.

Când ieși din casă se putea observa clar că una din spițele umbrelei de soare era îndoită, dar era atât de fericită încât ea nici nu băgase de seamă. Zâmbea. La câțiva pași, un porumbel se găinăță în drum, periculos de aproape.

— Ei, asta-i acum!, exclamă țâfnoasă și din senin Anastasia, își netezi cu mișcări rapide cutele rochiei și o porni apăsât să traverseze. În mijlocul drumului se opri și, precaut, își roti ochii mari și naivi în stânga și dreapta. În stradă nimeni. Își ridică ușor cu mâna stângă, cea liberă de umbrelă, rochia să nu și-o târască prin colb și trecu de cealaltă parte a drumului.

Acolo era la fel ca dincolo, aceeași stradă, același pustiu, numai că de pe partea cealaltă. Nehotărâtă, Anastasia se mai uită o dată în susul și josul străzii, după care o zbughi ștregărește pe scări în imobilul în fața căruia se afla.

Teofil Barbălată era tocmai la ora ceaiului. Se holba de după globii săi oculari, inerti, cețoși, de bovină, la perete și amesteca cu o linguriță de argint

coltit într-o zeamă ce aburea vag. De când ajunsese aici nu i-a mers deloc bine. Abandonase planul egalării literare a lui Urmuz încă din primele zile. Singura lui grijă în momentul de față era să supraviețuiască până va fi teleportat înapoi. Nu era el omul marilor proiecte, dar trebuia să știe asta înainte să se încumete la așa ceva, deși, la drept vorbind, nu s-a încumetat la nimic, mai degrabă a fost răpit, avea să-i arate el boșorogului ăluia de inginer la întoarcere, dar numai să se întoarcă, dacă nu se mai întoarcea și rămânea acolo uitat de lume și civilizație... Ce Urmuz, ce nebunie, ce tâmpenie. Și cum de-i trecuse lui prin cap că o să poată fi un scriitor la fel de bun ca Urmuz?, Urmuz era totuși genial, și ce urma să facă, să-l găsească și să-l bage într-un sac sau ce?... Eh, aiureli, singura chestie bună în toată povestea asta era că la întoarcere ar fi putut să scrie un roman istoric foarte bun, de fapt se și gândise la el, era simplu, trebuia doar să redacteze exact ce vedea în jur, și să se plasase și pe el în mijlocul acțiunii, deci o dădea și înspre literatură fantastică, ceea ce era de bon ton, până la urmă și realismul cel mai crunt era de natură fantastică, iar de bănuir de ceva nu-l putea bănuir nimeni pentru că până la urmă cine ar fi crezut că el chiar a fost cu adevărat acolo, hm... aberant... Pe când cugeta toate acestea făcu un gest necontrolat din mână, ca un tremur și constată cu stupefacție că lumânarea de pe birou, din direcția în care își întinsese mâna, se aprinse singură.

Nu apucă să se dezmeticească de pe urma surprizei că auzi niște bătăi ușoare în ușă. Deschise și în prag o descoperi sfioasă și fâstăcită pe Anastasia Costachi. Se dădu brusc un pas înapoi, nedumerit, și ridică mâinile întrebător. În clipa aceea, candelabrul masiv de sticlă se prăbuși cu zgomot peste scaunul din mijlocul camerei, făcându-se țandări.

Vom sta aici servind ceai, ca între amici.

XII

Până când a ajuns pe bancă, lângă Matrioșcă, toată lumea din curte a dispărut. Parcă s-au evaporat cu toții. Rămăseseră Câinele de lemn, Matrioșca și animalele. În fața lor un hipopotam se adăpa dintr-o fântână arteziană.

— Am venit să îți spun adevărul

— Ce adevăr?

— Eu nu sunt Matrioșca.

— Cum să nu fii tu Matrioșca mea dragă, ai înnebunit?

— Nu, eu nu sunt Matrioșca. Matrioșca ta e moartă.

— Știu că e moartă. Dar tu cine ești atunci?

— Eu sunt Jumătatea de Matrioșcă.

— Tu nu poți să fii Jumătatea de Matrioșcă, Jumătatea de Matrioșcă arată altfel.

— Acum arăt cum vrei tu, cum mă vezi. Am venit să îți spun că trebuie să fugim de aici.

— Să fugim? De ce?

— Dacă nu fugim, vom muri.

— Dar am murit deja.

— N-am murit încă.

— La noapte va fi lună neagră. Să nu dormi. Să nu stai. Să vii lângă râu.

— La noapte va fi lună neagră? Să nu dorm? Să nu stau? Să vin lângă râu?

— Să te ferești de Regele Nisipurilor Mișcătoare.

— Să mă feresc...

Jumătatea de Matrioșcă s-a ridicat de pe bancă aproape plutind. Privind-o cum se îndepărtează, senzația de ireal se intensifica. Câinele de lemn era tot mai sigur, Jumătatea de Matrioșcă nu pășea, plutea, levita deasupra asfaltului la câțiva milimetri.

Toată ziua, Câinele de lemn nu a mai fost în stare de nimic. În mintea

sa o lumină caldă, gălbuie, se învoldura. Auzea vocea mamei pe care nu a auzit-o niciodată. Îi șoptea: dragoste, totul în jurul tău este dragoste. Câinele de lemn era fericit și plutea. De ce să plece? Și cum Matrioșca nu mai era Matrioșca și devenise Jumătatea de Matrioșcă? Era o minciună, bineînțeles. Matrioșca nu putea fi confundată. Dar de ce? Apoi, iarăși, glasul mamei: dragoste, în jurul tău totul este dragoste.

Când s-a făcut seară, Câinele de lemn s-a furișat cu grijă din sanatoriu. Nu era greu. În sanatoriul acesta ușile nu erau niciodată închise deoarece curtea era nesfârșită și nu aveai unde să fugi. Cum să ieși, să evadezi dintr-o curte nesfârșită? La asta se gândea Câinele de lemn în timp ce înainta prin iarba galbenă înspre râul cu apă cărămizie de dincolo de mestecenii aurii.

Jumătatea de Matrioșcă îl aștepta. Ireală ca întotdeauna, cu rochia ei clopot albă mișcată de vânt.

— Prin râu, prin râu putem ieși de aici. Ne aruncăm în apă și ne lăsăm purtați de râu, el ne va scoate afară.

— De ce?

— Privește.

Pe cerul alb răsărea o lună neagră uriașă. Dinspre sanatoriu s-au auzit primele țipete.

— Ce se întâmplă?

— Regele Nisipurilor Mișcătoare a primit puterea veacului acesta. E demonul de foc. În curând totul va fi în flăcări.

Într-adevăr, peste câteva clipe tot sanatoriul fu cuprins de limbi de foc uriașe. Urletele și fumul gros, înțepător, ajunseră iute până la ei.

— Vor muri toți?

— Aproape toți.

Deasupra sanatoriului apăru Conducătorul de Oști Celeste. De sub hainele arse îi ieșiseră aripile uriașe ce fâlfâiau neputincios deasupra flăcărilor dezlănțuite. Zbura dezorientat și fără putere.

Jumătatea de Matrioșcă îl luă pe Câinele de lemn de mână și îl trase în apa râului cărămiziu. Apa era caldă, relaxantă, sărată. Cei doi se afundară în ea, se lăsară pe spate și se lăsară purtați ca doi bușteni la vale de apele clipocind ale râului. În curând nu mai simțiră mirosul de carne arsă ce inundase toată livada.

— Unde fugim?

— Spre Șantier

— De ce spre Șantier?

— E singurul loc pentru noi în lume.

Trebuie să pleci singur cu inima ușoară și rozalie la braț cu fiica ta

moartă. Tot înainte, din trecut în trecut, din viață în viață, fără vreo țintă, la braț cu moartea, fiica ta.

XIII

La o săptămână după întoarcerea sa în timp, scriitorul Teofil Barbălată descoperi cu stupeoare că poseda niște puteri neobișnuite: putea da foc de la distanță, putea mișca prin gesturi obiecte masive, putea transforma culoarea obiectelor după bunul său plac, reușea să citească gândurile oamenilor și multe altele. Din nefericire, nu tot ceea ce posedăm știm să și controlăm pe deplin, și asta era și principala problemă a scriitorului în cauză. Inutil să mai menționăm că lui Teofil Barbălată i se părea absolut la locul lui tot ceea ce i se întâmpla. De ce ar fi puterile supranaturale deosebite de o întoarcere în timp? Iar el le experimentase pe viu pe amândouă. Până la urmă, atât întoarcerea în timp cât și existența puterilor supranaturale erau în timpul său de origine fapte științifice, teoretizate și dovedite pe deplin. Cine se mai îndoia de telekinezie, de exemplu? Deci nu i se părea absolut nimic anormal, puneă totul pe seama unei probabile anomalii genetice cauzate de transportul în timp, care spera să se normalizeze odată cu întoarcerea, deși, la drept vorbind nu i-ar fi displicut să se întoarcă în secolul XXI cu „puterile“ de aici. Avea el câteva polițe de plătit. În schimb a început să-i placă tot mai mult noua lui viață, mai ales de când o găsisese în ușa lui pe Anastasia Costachi și și-a dat seama într-o singură fracțiune de secundă că îi poate citi gândurile. Noroc cu candelaburul acela sfărâmat într-un moment de neatenție, care le-a permis amândurora să treacă peste fâstâceală și să intre direct în subiect:

— Dumneavoastră locuiți aici?

— Da, domnișoară, chiar aici!

— Interesant. V-am văzut noaptea trecută și voiam să mă sigur că nu e vorba de vreun hoț, nu se știe niciodată, mai ales că nu știam ca madam Papadima să aibă chiriași... Înțelegeți, sper.

— Bineînțeles, stimată duduie, bineînțeles...

— Văd că s-a făcut o mizerie grozavă... vai, dar e chiar periculos, dacă vă cădea în cap...?! Nu-mi vine a crede, o să am o vorbă cu madam Papadima, nu se poate chiar așa, dacă vrea chiriași să-și îngrijească casa, nu să-i omoare... dar mai bine să vă ajut să strângeți... pot să o trimit pe fata mea

în casă dacă doriți.

— Nu, lăsați, mă descurc... mai bine să ieșim la o răcoritoare la colț... e cam dezordine...

— Vai, mulțumesc, dar nu se face, de abia ne-am cunoscut și apoi nici nu știu cum vă cheamă...

— Barbălată, sărut' mâna...

— Barbălată... ce nume ciudat...

— Da, e rutean la origine.

— Bănuiam eu, sinceră să fiu. Și cu ce vă ocupați? A, mă iertați, Anastasia Costachi...

— Încântat! Sunt scriitor.

— Scriitor... da, scriitor, și asta, pot să vă jur că aș fi putut bănui. Bine, haideți, numai puțin, în compania unui scriitor e onorabil să ieși chiar și ziua-n-amiaza mare la o răcoritoare.

Teofil Barbălată zâmbi satisfăcut, iar Anastasia zâmbi vag ipocrită.

Pura și nefericita întâmplare a făcut ca exact în ziua aceea regele Carol I să se deplaseze cu toată camarila sa de la Palatul Regal într-o vizită neoficială la prințul Bibescu pe domeniul Mogoșoaia.

Astfel, tocmai pe când Teofil Barbălată îi deschidea galant domișoarei Anastasia Costachi ușa de la intrarea imobilului în care acesta locuia, Lipscaniul a fost asaltat de o droaie de puști veseli și agitați care fugeau în josul străzii urlând: „La o parte! Trece regele! Trece regele!“ În urma lor, la scurt timp, apărură călare, pe mijlocul drumului, ofițerii din garda regală, împopoțonați nevoie mare, cu capetele drepte, parcă înfipite în băț, iar pe margini câțiva timizi indivizi la costum, călare și ei, cu priviri vulpești care scrutau caturile clădirilor, pe care Teofil Barbălată îi identifică ca făcând parte din serviciul secret proaspăt înființat.

În momentul în care caleștile regale, albe, ca de porțelan, trecură pe lângă ei, Teofil Barbălată era atât de emoționat de ce i se întâmpla încât uită cu desăvârșire să o protejeze pe nobila domnișoară care îi era alături de praful stârnit sub copitele cailor. Se auzi doar un suspin de surpriză și groază și, întorcându-și privirea, să vadă ce îl iscase, Teofil Barbălată constată că Anastasia Costachi devenise brusc mai mult cenușie decât albă cum era, praful așezându-i-se cu dezinvoltură și abundență de sus, de pe pălăria albă, peste mutrița ei drăguță și revoltată, până în fiecare tiv al rochiei de dantelă. Bineînțeles că nici T. Barbălată nu arăta mai bine, dar la un bărbat mai merge cum merge, și apoi el era deja îmbrăcat în gri, nu era atât de evident.

Un val neobișnuit de rușine și furie se revărsă din micul creier al Anastasiei în creierii lui Teofil Barbălată în chiar momentul acela și el își dori brusc să se sfărâme infama trăsură care provocase una ca aceasta. Gândit și

făcut, nici nu ajunse bine caleașca regală la capătul străzii și, inexplicabil, i se frânse o osie, caleașca lovindu-se cu furie de asfalt, scoțând scântei, încă târâtă de cai, în timp ce roata desprinsă se deplasa împleticit în jos, înspre morile de pe Dâmbovița. În urletele tuturor, alaiul se opri brusc, iar ofițerii săriră să-l ajute pe rege și pe consoarta sa, regina Elisabeta. În devălmășia evenimentelor, cu totul și cu totul neașteptate, de la început până la sfârșit, Teofil Barbălată se gândi cu sfială că era totuși un moment oportun să-l vadă pe regele acesta istoric, cu sânge albastru, în toată splendoarea sa magistrală, adică pe două picioare. Îi trecu un gând ghiduș prin minte: „oare sângele chiar i-o fi albastru?“.

Și atunci se întâmplă un lucru care încunună toată această întâmplare nemaipomenită: absolut toți cei prezenți acolo, pe strada Lipscani, în acea fastuoasă zi de 24 august 1908, ar fi putut jura cu mâna pe inimă că preț de câteva clipe, cât a fost transportat dintr-o caleașcă în alta, regele Carol I al României a avut părul de cea mai desăvârșită culoare albastră. De abia atunci scriitorul Teofil Barbălată conștientiză că are cu adevărat o problemă.

În mod evident, „răcoritoarea“ nu a mai avut loc, domnișoara Anastasia Costachi retrăgându-se în apartamentele dumneai pentru a se schimba și pentru a-și spăla rușinea, iar scriitorul Teofil Barbălată și-a achiziționat o sticlă de mastică prima pentru a cugeta la cele întâmplare, însă nimic din astea nu mai conta. În comparație cu părul regelui, cerul era de un albastru spălăcit, acoperit de nori printre care lumina se scurgea în jos șiroaie, iar problemele de abia începeau.

Iată-mă, după atâția ani, la mijlocul drumului. Atâția ani de așteptare, primii ani de dinaintea Primului Război Mondial. Încercăm să găsim un limbaj nou, un limbaj vechi, post-uman, pre-tehnic, un limbaj corect al depersonalizării, al dezumanizării, al tensiunii din aer, al crimelor ce vor urma, al lipsei de continuitate, al lipsei de intimitate, al singurătății între cei mulți, al mecano-mutilării, al mecano-autizării. Atenție, intrăm pe teritoriul inarticulatului. Unde nu mai trebuie să exprimăm nimic. Totul se știe, totul e imprecis și totul e nou de la-nceput.

XIV

— Jelește, spune Jumătatea de Matrioșcă, ne apropiem de Șantier.

— Jolesc.

Ei merg pe un drum de piatră alb și sărăcăcios. Câinele de lemn merge puțin mai înaintea ei, cu doi pași. În jur e câmpie, câmpie uscată și soarele roșu sus pe cer. Picioarele și le târșie, pietrele se aud la fiecare pas.

— Jelește, jelește, și brațele Matrioștei s-au lungit către cer ca niște oase.

Câinele de lemn merge pe drumul de piatră crăpat și fărâmicios. Matrioșca își târăște picioarele la doi pași în urma lui. Afară-i un soare roșu puternic ce îi usucă. În jur, câmpia ce pare a nu se mai termina.

— Jelește, și pântecul Matrioștei s-a umflat pentru jelanie ca pânda unei corăbii.

Jumătatea de Matrioșcă merge pe drumul de piatră, zgrunțuros și arid. Câinele de lemn este aproape, la doi pași în față. Soarele trece prin haine și piele și îi topește. În jur e numai câmpia, în față e Șantierul și știu că nu se va termina.

— Nu este nimic aici care să-mi oprească memoria, îmi amintesc bine Șantierul.

— Ți-e frică?

— Nu mi-e frică, nu simt durere, mergeam prin pădurea de tei înspre gardul cu sârmă ghimpată.

— Ți-e frică?

— Nu mi-e frică, nu simt durere, mă întorceam din somn înapoi.

— Ți-e frică?

— Nu mi-e frică, nu simt durere. Pe drum îmi frecam mâinile. Matrioșca a plecat în dimineața aceea, pentru că s-a chircit mult prea tare, pentru că nu știa ce avea să urmeze, pentru că în spatele ei era ceva nemaiumit care-o purta înspre o lume cu soare.

— Mare e soarele când ajunge aici, pe pământ, să topească zăpada, mare și bun.

— Eram eu și Matrioșca, mergeam amândoi, în spatele nostru noaptea se încolăcea ca un șarpe și ne chema înapoi. Noi nu aveam teamă, noi nu eram niște lași, în spatele nostru noaptea se învârtea ca un vierme, în carne, fără să știm, acolo unde am ajuns amândoi.

— Mare e soarele, mare și bun, mare e el când ajunge aici, pe pământ.

— Jelește, fără frică, fără durere, în față e noaptea și nu mai e mult.

A mai rămas doar cenușa din soarele acesta teribil.

XV

Anastasia Costachi nu era dintre acele persoane pe care să ți le poți șterge cu ușurință din minte. Parfumul cucoanei și trăsăturile ei aristocratice, elegante și dure în același timp, i-au rămas multă vreme întipărite în memoria olfactivă și vizuală lui Teofil. Nu se mai putea concentra la nimic. Nici măcar surpriza și satisfacția descoperirilor noilor sale puteri nu reușea să depășească obsesia pentru Anastasia. Teofil Barbălată deveni letargic și melancolic. Dacă l-ai fi întrebat, acum nu ar mai fi vrut cu nici un chip să se întoarcă în vremea lui. Acum ar fi preferat să treacă prin două Războaie Mondiale de dragul cucoanei. Doar dacă ar fi avut o șansă... Și mai puțin ghinion... Ce ghinion, dom'le, pe capul lui. Ceva trebuia făcut.

Apoi își aminti din nou de puterile lui speciale. Asta era, asta era soluția. Îi putea ghici gândurile, putea ști dinainte orice își dorea, o putea controla. Dragostea mult dorită era posibilă. O va seduce pe Anastasia Costachi cu orice preț.

Vreme de o săptămână încheiată, Teofil Barbălată nu a ieșit din camera sa. A aprins și stins lumânări de sute de ori, a tras și a împins obiecte cu puterea minții de alte sute de ori, a schimbat de zeci de ori culorile tapetului și ale obiectelor a încercat chiar să treacă prin ziduri, dar asta nu i-a reușit, i-a citit lui madam Papadima toate gândurile, i-a reconstituit toată copilăria și adolescența ajungând până în anii de pension, după care a clacat nervos. Într-un cuvânt a exersat, și-a cizelat noile aptitudini până la nivel de finețe. Era mulțumit. Acum putea trece la acțiune.

Ieși în oraș, amanetă câteva bijuterii și își cumpără un costum elegant de doc. A doua zi știa că avea să o vadă pe Anastasia Costachi la inaugurarea noii clădiri a Muzeului „Grigore Antipa“. Regele Carol urma să fie acolo, prin urmare toată protipendada, printre care și Anastasia Costachi, urma să fie acolo.

Teofil Barbălată a ajuns la locul cu pricina în chiar timpul ceremoniei de tăiere a panglicii noi clădiri. Protipendada și sutele de gură-cască aplaudau reverențios, zâmbindu-i regelui. Teofil Barbălată avea brațele excedate de un

buchet care conținea trei sute de flori de magnolie. Cu acest impresionant buchet din spatele căruia de abia se mai putea ghici corpul scriitorului, Teofil Barbălată, în impecabilul său costum de doc, și-a croit drum până în fața Anastasiei Costachi.

Profitând de nedumerirea acesteia și de faptul că toți ochii se întorseseră către ei îngenunche și îi prezentă doamnei omagiile sale. Își ceru scuze pentru neplăcerea ultimei întâlniri, o asigură de seriozitatea domniei sale și de bunăstarea sa materială, după care scoase din buzunar un colier de perle pe care i le oferì. Toate acestea în câteva secunde. Anastasia Costachi se înroșise ca purpura și rămase holbată ca vițelul la măcelar, fără să fie capabilă a avea vreo reacție. Lumea din jurul lor începuse să aplaude și să vocifereze mai abitir ca la tăierea panglicii.

Profitând din nou de lipsa sa de reacție, Teofil Barbălată o luă pe Anastasia Costachi de mână și, cu aceeași familiaritate și lejeritate în gesturi, o duse în fața regelui Carol I. Se prezentă pe sine ca fiind un negustor bogat din Transilvania, de curând stabilit în București, și pe Anastasia ca pe aleasa inimii sale, fără de care nu vedea rostul luminii în lume. Și era drept.

Ceru binecuvântarea regelui. Vrajit poate de înfățișarea aleasă a lui Teofil Barbălată, de curajul gestului, de fâstâceala îngăduitoare a Anastasiei Costachi, regele Carol I zâmbi îngăduitor, după care atinse ușor creștetele celor doi. Le dăduse binecuvântarea.

Uralele mulțimii au acoperit retragerea discretă a Alteței regale, lăsându-i în mijlocul mulțimii pe cei doi îndrăgostiți.

Dacă regele însuși își dăduse binecuvântarea, nu mai era cale de dat înapoi. Acum, un refuz al Anastasiei ar fi însemnat o sfidare a regelui, o împotrivire față de voința lui. Jocurile erau făcute. Teofil Barbălată a aruncat în aer un teanc generos de bancnote, oferind mulțimii de băut în cinstea lor, iar mulțimea i-a dus pe brațe până acasă.

E drept că noile puteri secrete ale lui Teofil Barbălată jucaseră un rol decisiv în toată tărășenia asta, în ușurința cu care lucrurile s-au petrecut, că voința reală a Anastasiei Costachi fusese întrucâtva încălcată, și ea toată viața va dori să răzbune asta, dar astea toate nimeni nu le putea dovedi.

După un tur de forță de vizite la neamurile Anastasiei Costachi, în care intestinele lui Teofil Barbălată abia scăpară tefere îndopate fiind cu cele mai alese șerbeturi și zaharicale, cafele negre și paharele nelipsite cu pelin, Anastasia Costachi și Teofil Barbălată se căsătoriră religios. La nunta lor slujiră șase preoți. Au participat doar rudele apropiate, iar presa vremii s-a învrednicit să anunțe evenimentul doar pasager. Peste câteva săptămâni nu se mai știa nimic de cei doi. Bucureștiul era inundat de valuri nimicitoare de căldură. Soarele era orbitor. Începea seceta.

Doar o umbră din viețile noastre peste celelalte vieți. O răsufare peste o fotografie plină de praf. Stăm înfiorați în oboseală și nu ne putem apăra. Uit totul. O dragoste mare trece pe lângă mine la doar câțiva centimetri.

XVI

Câinele de lemn se trezi cu o durere groaznică de cap. Se simțea ca și cum creierul i-ar fi fost traversat în chiar acel moment de lama unui fierăstrău prost ascuțit. Prin urechi creierul i se scurgea ca rumegușul. Făcuse insolație. Își mai amintea doar soarele acela arzător din apropierea Șantierului și umbra mărunță, șovăitoare a Jumătății de Matrioșcă care îl ghida, care îi dădea putere, apoi nimic. Negru. Leșinase? Nu știa. Nu știa nimic din ce se întâmplase pe urmă.

Acum îl durea capul, îi era frig și nu se putea mișca. În ultima imagine pe care și-o amintea, gardul înalt de sârmă ghimpată a Șantierului era la câteva zeci de metri, bănuia deci că Jumătatea de Matrioșcă sau altcineva l-a târât înăuntru, bănuia că este în Șantier. Bănuia că trecuse din nou gardul acela blestemat, că se întorsese la morții lui.

Prima dată mirosi aerul din jur, un iz puternic de igrasie i se cuibări în fosa nazală și de acolo intră în tot corpul. Inspiră adânc, cu nesaț, apoi deschise încet ochii. Prima dată își văzu picioarele, erau legate de pat, apoi își întoarse capul și își privi mâinile, și ele erau legate de pat. De asta deci nu se putea mișca. În cele din urmă privi în față. În fața sa stătea liniștit un bărbat necunoscut în uniformă. Avea corp de om și față de pisică cu mustăți lungi. Zâmbea.

Zâmbi și Câinele de lemn. Nici nu mai trebuia să se uite în jur ca să își dea seama unde se află. Știa. Era în Închisoarea din Pădurea de pini. După ce conștientiză lucrul acesta, în mod bizar îi reveni și auzul și auzi pentru prima dată de atât de aproape tânguirea aceea atât de bizară a deținuților din Închisoarea din Pădurea de pini. Era insuportabil. Zâmbea.

Dar nu este doar atât. Ți-am pregătit ceva: exact. Într-un oraș cade o ploaie neagră, un vânt verzui împresoară blocurile. Nimic trist până aici. Când i-au găsit trupul în tomberon umbra clopotului a acoperit tocmai fereastra ei. Metal rece în vene. În nas forfotă de mii de păianjeni. E o lumină în mintea mea, direct în creier. Când m-am trezit ploaie pe-asfalt. Niciun oraș.

Câmpie electrică.

XVII

Acum trebuie să lăsăm timpul să curgă. Următorii ani au trecut bine, monoton și destul de previzibil pentru Teofil Barbălată. A cumpărat cu totul imobilul doamnei Papadima și a deschis o cârciumă cu dichis care mergea foarte bine (era ocupată mai mereu de prietenii cheltuitori ai negustorului Teofil Barbălată, membrii Partidului Conservator. Liberalii nu erau admiși în Cafeneaua Chez l'Oubli), Anastasia Costachi i-a făcut doi copii, un băiat și o fată de mai mare mândrețe, marea criză financiară părea să îl ocolească și aproape toate se petreceau într-o atmosferă destinsă, calmă, de autentic mic burghez fără griji. La fel ca în cârciuma sa cu nume predestinat, Teofil Barbălată se afunda în viitorul trecut ca într-o mare de uitare. Era atât de fericit de ce era în prezent încât nu dorea nici măcar fugar să își amintească sau să se gândească la o altă realitate posibilă. Se bălăcea în prezent ca într-o apă caldă, deloc adâncă de la marginea oceanului.

Am subliniat că lucrurile erau destul de previzibile și că aproape toate erau liniștite pentru că exista în viața lui Teofil Barbălată un personaj pe care acesta, cu toate puterile lui supranaturale, nu-l putea stăpâni.

Era vorba de chiar Anastasia Costachi, soția sa, cea care îl ura din tot sufletul pentru că, împotriva voinței sale, dintr-o întâmplare pe care nu și-o putea explica rațional, ajunsese nevasta acestui om ciudat, pe care de fapt nu îl iubea.

Anastasia se schimbaseră hotărâtor în acești ani. Din fata dulce, intelectuală sfioasă, creștina plină de rugăciune față de Domnul de altădată, Anastasia se transformase într-o cucoană acră, răutăcioasă, poruncitoare, ale cărei singure rugăciuni aveau ca scop moartea soțului.

Deși născuse doi copii, trupul Anastasiei nu suferise mari modificări. Era aceeași femeiușcă zveltă și fragedă, doar că ea își privea corpul cu scârbă știind că e nevoită să i-l dăruiască hapsânului și neostoitului Teofil, și pentru aceasta stătea nespălată cu săptămânile sperând să îl alunge pe acesta cu mirosul ei înțepător. Dar lui nici că-i păsa. În curând Anastasia își urî și corpul și începu chiar să se schingiuiască pe ici-acolo, tăindu-se intenționat, spunând

apoi că s-a zgâriat, pentru a se pedepsi și a se urâți.

Mânca singură, nici copiii nu și-i accepta la masă, se îndopa teribil până îi venea să vomite, dar nu reușea să se îngrășe. Plângea ore în șir. Îi căuta mereu nod în papură lui Teofil, dar Teofil era, incredibil, bărbatul ideal. Îi îndeplinea toate dorințele încă înainte să apuce să ceară. Nu putea să îi reproșeze nimic. Era ireproșabil, așa ceva nu exista. Înnebunea. Urla la el din motive inventate, doar așa îl putea surprinde, dar surprinderea lui trecea repede și nu se supăra niciodată. Și-ar fi dorit să își găsească și el ca tot burghezul cumsecade o amantă, să o lase pe ea în pace, dar el era fidel, pe ea o voia și pace. Turba.

În lume afișa o figură sobră, înțepată și înțeleaptă. Nu arăta nimic din durerea ei, doar dispreț.

În vremea aceasta Teofil Barbălată părea să fie cu totul indiferent la purtările Anastasiei. Nu era așa. Știa totul pentru că îi citea gândurile cu atenție în fiecare dimineață (deși uneori îl muștra cugetul), dar nu găsea soluții. Ura Anastasiei era atât de mare încât a realizat că niciodată nu va putea fi transformată într-o dragoste. În cazul acesta decisese că nu avea decât să tempereze bestia, să o țină în cușcă, dar cu toate acestea lucrurile degenerau și nu îi plăcea. Pierdea controlul și nu avea voie să îl piardă. Și în plus îl mai preocupau și altele.

Pe lângă puterile sale secrete, Teofil Barbălată mai avea un secret pe care Anastasia nu-l cunoștea și pe care îl ținea ascuns de ea cu sfințenie: în fiecare noapte, după ce Anastasia adormea, Teofil părșea imobilul conjugal.

În anii aceia Bucureștiul avea o suprafață de 5600 de hectare și doar 36 de agenți de poliție. Criza economică era puternică, iar criminalii, violatorii, hoții, infractorii de tot felul proliferai și prosperau în cartierele fără curent electric și cu străduțe înguste. Aici intervenea Teofil Barbălată, care, de când cu noile sale puteri, reușise să își pună în aplicare visul copilăriei: acela de a deveni supererou. Teofil Barbălată era Supermanul Bucureștiului de început de secol. Patrula cartierele mărginașe în căutare de indivizi dubioși, le citea gândurile și, dacă într-adevăr aveau vreo intenție necurată, deodată se trezea respectivul infractor zburând prin aer și aterizând în primul boschet. Îi lua pe sus fără întrebări, îi cotonogea bine, de le mergeau fulgii și le trecea cheful de acte necugetate și se întorceau bieții criminali cu oasele rupte, vizibil șocați de ce li se întâmplase, neputând să își explice nimic din ce li se întâmpla, de-ți era mai mare mila de ei.

Bineînțeles, cu superputeri cu tot, Teofil Barbălată era doar un om, adică era limitat. Prindea și el câți avea noroc într-o seară. Unii scăpau. Dar aceasta era datoria lui și el și-o îndeplinea cu devotament. Puterile lui erau

astfel puse în slujba comunității.

Curând în București au apărut zvonuri despre diavoli care veneau noaptea și îi luau pe sus pe cei răi pentru a-i duce în iad. În câțiva ani infracționalitatea din București scăzuse aproape de zero, în ciuda celor doar 36 de agenți. Nici picior de infractor nu mai cuteza să se arate pe afară de frica iadului, și în ultimul timp Teofil Barbălată cutreiera Bucureștiul mai mult de unul singur căutând hoți verzi pe pereți. Se întorcea înainte de ora două frânt de oboseală, dar era mulțumit. Apăra lumea în care trăia. Pe crengi, vrăbiuțele zgribulite își ascundeau ciocul în pene. Cartiere întregi, hoți și păgubiți sforăiau la unison. Sângele Bucureștiului curgea molcom și cald prin venele cetățenilor săi pregătindu-se pentru anii grei, de zbucium, ce urmau.

Mulțumește pentru înțelegere, e un timp bun, desenezi îngeri pe pielea istoriei. În jurul tău înscenări politice, în casa ta înscenări domestice, în mintea ta îți înscenezi minuțios viața, nu poți scăpa. Ca o neliniște ți se întinde toată această sufocare în corp.

XVIII

— Unde e Jumătatea de Matrioșcă?

— Ha, ha. Nu-ți face griji, e în regulă, în secția pentru femei. Își face pedichiura.

Gardianul cu mutră de pisică îl lovi cu palma peste față. Avea degete de bebeluș.

— Râzi!

— Ha, ha!

— Mai tare!

— HA, HA!

Gardianul îi desfăcu legăturile de la mâini și de la picioare.

— Ridică-te în picioare!

Câinele de lemn se ridică în picioare, gardianul cu cap de pisică îl lovi cu vârful metalic al cizmei în tibie.

— Râzi!

— Haaaaaaaau, haaaaaaa!

— Știi unde te afli?

— În Închisoarea din Pădurea de pini!

— Greșit!

Gardianul îl lovi cu pumnul în față.

— Ridică-te! Știi unde suntem noi aici?

— Nu știuuu...

— Noi aici suntem în închisoarea oamenilor fericiți. Râzi!

— Ha, ha, ha!

— Știi cine sunt eu?

— Nu știu...

— Eu sunt gardianul tău personal. În închisoarea oamenilor fericiți fiecare deținut are propriul său gardian. Noi, gardienii, în închisoarea oamenilor fericiți, stăm zi și noapte lângă deținutul nostru, ca o mamă lângă pruncul ei, și ne asigurăm ca el să fie încontinuu fericit. Râzi!

Gardianul îi mai trage o palmă peste ochi Câinelui de lemn și îi trage

și un pumn în stomac. Câinele de lemn râde cu lacrimi și sughituri.

— Ha, a-ha, ha-ha...

— Știi de ce îți aplic eu pumni în figură, deținut fericit?

— Nu știuuuuuuuuuu...

— Pentru că îmi face plăcere și sunt fericit. Și ție îți face plăcere că eu sunt fericit și ești fericit când îmi face mie plăcere să primești pumni în cap, nu-i așa? Râzi! Hai să îți spun un banc, băi tâmpitule, să fii fericit. Fii atent: „-Pisică pe gheață, pisică pe gheață, urlă din toți bojocii un scelerat albastru. -Gura, băi, idiotule, că fii-mea face de mâncare și o smintești! Tu-te-n aripă de bleaurolac!“ Te-ai prins? Bleurolac, o smintești. Hahaha. Țasta a fost. Hahaha! Jbang! E, doar te-am păcălit de data asta. Râzi! Tu-te-n gură de bleaurolac!

Când a ieșit gardianul din celulă, Câinele de lemn s-a scurs ca o apă pe ciment. Mutra mustăcioasă de pisică rânjită i se întipărise pe retină. Acum înțelegea sunetul acela, acum i s-a alăturat. Era o tânguire de durere, de oase rupte, de mandibule dislocate, o tânguire monotonă și blazată, continuă, fericită.

Transportul unei larve de gândac din sufragerie la Gheenă, viața mea.

XIX

Deși un asemenea gest i-ar fi distrus iremediabil la nivel de imagine tot restul vieții, Anastasia se gândea serios la divorț. Dar chiar și pentru divorț îi trebuia un motiv serios, iar Teofil nu îi oferea niciunul. Asta o scotea din minți mai mult ca orice.

Disperată, recurse la soluții alternative, încercând să rămână o onorabilă văduvă.

O pune pe slujnica ei să prepare cele mai gustoase mâncăruri, preferatele gurmandului Teofil, după care îi ungea farfuria cu unsoare frecată cu otravă de șobolani. Prima dată a mâncat și nu a pățit nimic. A avut o ușoară indigestie, așa că a început să pună mai multă otravă, dar, ca un făcut, Teofil începuse să facă mofturi. Ba că nu i-e foame, ba că să schimbe farfuria că e murdară, se ferea de otrava ei ca dracu' de tămâie, de parcă știa de ea. Dar nu avea cum să știe, nimeni nu știa. Era doar ghinionul ei, zodia ei nenorocită. Odată, nu se știe cum, farfuria otrăvită a ajuns în fața unuia dintre copii. Anastasia a îngălbenit. Și, nu se știe de ce, chiar și Teofil părea ușor panicat. Mimând o neatenție, Anastasia dădu farfuria de pardoseală sfărâmând-o în mii de bucăți. De atunci a renunțat la otravă. Dar lucrurile nu s-au oprit aici.

I-a trimis pe copii cu slujnica la casa lor de la țară pentru a evita alte accidente și își continuă planul. Văcsui cu untură pragul de la dormitorul lui și treptele, sperând să alunece și să își spargă capul. În curticica casei lor, unde lui Teofil îi plăcea să stea să bea o răcoritoare, pusese o sumedenie de capcane, de la piedici și cuțite plantate în iarbă, la furnici roșii adunate din alte locuri și aduse acolo, doar-doar și-or face mușuroi. Dacă nu putea să-l omoare, măcar să-i facă șederea insuportabilă, dar Teofil călca cu grijă prin casă și renunță la obiceiul lui de a sta în grădină, preferând tot mai des cârciuma. Era tot mai abătut Teofil, acum de când nici copii nu mai erau lângă el și rămăsese singur cu iubitoarea lui consoartă, ca doi porumbei. Pierdea mult timp în cârciumioara lui și nu de puține ori se întorcea acasă pilit. Anastasia se bucura, era totuși ceva. Nu era un motiv serios de divorț, dar era mai mult decât nimic, și îl provoca de fiecare dată când îl prindea amețit

sperând ca lucrurile să degenereze. Teofil însă chiar și beat era placid.

Nimic nu-i ieșea Anastasiei. Se gândise chiar să plătească pe cineva să îl omoare, dar chiar pentru așa ceva nu avea suficient curaj. Nu atât pentru gest în sine, cât pentru riscul de a se afla. De unde să știe ea că ăla pe care îl plătește nu are gura mare? Îi trebuia altceva, o altă soluție și îi trebuia repede. Ajunsesese deja în stadiul în care, involuntar, instinctiv, la simpla vedere a lui Teofil i se umplea gura de salivă pentru a-l scuipa. Dar ea nu putea să-l scuipe, ea trebuia să-și înghită saliva și să zâmbească supusă pentru că el era soțul, domnul și stăpânul ei.

Între timp, în București, cu toată criza din țară, dacă ieșai pe podul Mogoșoaiei și mergeai la Șosea, la spectacole sau la o simplă plimbare, în trăsură sau pe jos, vedeai sumedenie de noi burghezi, de noi nobili împopoțonați cu fast și extravagantă. Găтели mirifice, lux princiar, giuvaiericale scânteietoare se arătau ochilor uimiți peste tot în jur. Peste noapte, în câțiva ani răsăriseră în centrul Bucureștiului adevărate palate pompoase și lucitoare. Aceștia erau „burghezii lui Brătianu“, tinerii liberali îmbogățiți, în timp ce țara avea datorii de 105 milioane, țăranii se răsculau pentru că de abia 10% dintre ei puteau trăi din pământul lor, asta deoarece agricultura românească era în plin cerc vicios, iar exploatarea țăranilor luase o cale fără oprire. În București însă era lux fățiș, iar o mare parte din toată această nerușinare i se datora lui Teofil Barbălată, demonului protector al Bucureștiului, care băgase spaima în toți nelegiuții. Nimeni nu se mai sfia acum să epateze.

Avea însă și Teofil Barbălată eșecurile lui în protejarea bunăstării Bucureștiului antebelic. Bunăoară, Teofil Barbălată se afla foarte aproape de strada Liniștii în noaptea de 22 iulie când a fost asasinat profesorul Ștefan Mihăileanu. A auzit doar împușcătura. A reacționat prea târziu și profesorul nu a mai putut fi salvat. Asasinarea ginerelui lui Heliade a stârnit un adevărat scandal diplomatic care a dezvăluit comploturi inimaginabile. Chiar viața regelui Carol I era în pericol și el urma să fie ținta unui asasinat. Dacă peste vinovăția de a permite un asasinat atât de murdar în proximitatea sa trecuse cu mari greutate Teofil Barbălată, peste aceea de a-și vedea regele cu sânge albastru ucis nu ar fi putut trece. Luă atunci ferma decizie de a veghea de la distanță zi și noapte asupra regelui său.

Grija aceasta îl strânse de pe străzi, persuadându-l să-și rărească rondurile nocturne și îl obliga să apară peste tot unde era anunțat că Măria Sa Carol I urma să apară în public. Era o onoare să fie umbra regelui. Ca să nu mai spunem că o asemenea grijă nobilă îi mai lua gândurile de la nefericirea care se abătuse asupra lui de când dragostea sa, Anastasia, încerca cu stăruință

să îl ucidă, în ciuda eforturilor sale colosale.

Era ora prânzului. Teofil Barbălată își turnă un sifon cu rachiu. Peste câteva ceasuri, Regele Carol I avea să țină un discurs la Palat. Avea să fie acolo. Dădu rachiul pe gât.

A fost o vreme când totul era perfect. Când nu aveam conștiință, regret, când nu ne gândeam. Nu-mi mai pasă deloc.

XX

Însoțit de gardianul cu față de pisică care mai mult îl târa în urma sa decât îl sprijinea de braț, Câinele de lemn parcurgea un traseu sinuos de culoare jilave și întunecoase. Un labirint al terorii, asta îi trecu prin cap Câinelui de lemn. Ici-colo, de după pereții de beton înnegrit de vreme și umezeală, răzbăteau suavele sunete ale morții. Gemete insesizabile, respirații ușoare ca fulgii de găină care treceau prin pereți vii, mustind de sânge revărsat, forfotind de spasme, încovoiați de mii de suflute.

Într-un târziu ajunseră în fața unei uși mari, duble, înfricoșătoare, de metal încrustat cu motive baroce, pietre și metale prețioase. Deasupra canaturilor, doi vulturi din aur masiv priveau în jos cu lăcomie la toți cei ce intrau.

Ușile se deschiseră cu un scârțâit sinistru și Câinele de lemn fu împins înăuntru. Se trezi într-o boxă în interiorul unui imens amfiteatru. Sute de oameni, îmbrăcați identic, cu pelerine negre, cu măști albe, inexpresive, pe figură, îl priveau în liniște.

— De ce este acuzat omul acesta?, întrebă unul dintre sutele acelea de oameni. Un oarecare dintr-un colț al amfiteatrului.

— Le-a ucis pe Matrioșcă și pe Jumătatea de Matrioșcă!, îi răspunse un altul, dintr-un alt colț al amfiteatrului.

— Nu, nu eu le-am ucis! Matrioșca mea, Jumătatea mea de Matrioșcă!, urlă Câinele de lemn.

— Ce pedeapsă i se cuvine criminalului?, întrebă un alt om din mijlocul sălii.

— Nu, nu eu le-am ucis!!!, urlă Câinele de lemn.

— CHINUL VEȘNIC ȘI NEOSTOITA SCRÂȘNIRE A DINȚILOR. CHINUL VEȘNIC ȘI NEOSTOITA SCRÂȘNIRE A DINȚILOR. CHINUL VEȘNIC ȘI NEOSTOITA SCRÂȘNIRE A DINȚILOR..., spuseră într-un glas, ca unul singur, cei câteva sute de oameni mascați.

Ușile se deschiseră din nou și mâna lungă a gardianului îl extrase pe Câinele de lemn din boxă. De slăbiciune, de spaimă, de tristețe, Câinele de

lemn leșină.

Când se trezi, era din nou legat de patul din celulă. La picioarele lui stătea Jumătatea de Matrioșcă, sau poate chiar Matrioșca, nu-și dădea seama.

— Mi-au spus că ești moartă...

— Nu sunt vie, dar nu sunt moartă.

— Nu înțeleg.

— Culcă-te, nu mai e mult.

Câinele de lemn adormi la loc și o mare dragoste îl înconjură din cap până în picioare. Plutea, se scufunda în dragoste ca un șoarece într-o bucată de unt și era liniștit.

Stau, deci, lângă corpul tău măcelărit. Mă țin bine de mâna ta. Rece uscat invizibil.

XXI

În cârciuma personală, Teofil Barbălată cunoștea puținele desfătări care îi mai rămăseseră. Chiar P. P. Carp îi trecuse pragul, nu de puține ori, și pentru rachiul bun, dar și pentru sfaturile inspiratului cârciumar, iar faima Cafenelei „Chez l’oubli“ era în creștere, chiar dacă moralul cârciumarului era la pământ.

Cum regele Carol nu mai ieșise în public de multă vreme, circulând oarece zvonuri cum că sănătatea acestuia lăsa de dorit, nici Teofil Barbălată, care abandonase cu totul rondurile nocturne, nu mai avea altă treabă. Chiar sănătatea regelui nu o putea proteja, așa că, încet-încet se afundă în cârciumă, în alcool și totodată în uitare.

Tot în cârciumă își făcuse și o cameră a lui, cu pat și toate cele trebuincioase. Pe acasă dădea foarte rar, iar asta o calmase întrucâtva pe Anastasia, care se părea chiar că își găsisese un amănțel, iar copiii erau mai mereu la casa de la țară, departe de influența proastă a tatălui lor.

Suferea ca un Câine Teofil Barbălată și bea. Asta îi rămăsese. Rachiul lui era cel mai bun, nimeni nu putea spune altceva.

Nimeni nu știe cu exactitate cât a băut Teofil Barbălată în seara aceea de octombrie. Să fi fost două sticle de rachiul și una de mastică, să fi fost două de mastică și una de rachiul, nu se știa. Ce se știa însă era că din acel moment Teofil Barbălată s-a schimbat.

Vedeți, avea rachiul acela anumite calități ale sale. Nu degeaba era vestit. Era curat, arzător în cerul gurii, dar odată înghițit radia căldură în tot corpul, liniștind omul, amorțind simțurile și deșteptând conștiința. Și mai e ceva, avea rachiul acesta încă o calitate de invidiat, consumat în cantități mari reușea să scoată la iveală gânduri cuibărite într-un colț îndepărtat și întunecat al minții, lucruri necunoscute și neînțelese până atunci. Și o spaimă adâncă te putea cuprinde la vederea lucrurilor ascunse în mintea ta și chiar ți se puteau opri bătăile inimii. Multora dintre cei care au băut din rachiul lui Teofil Barbălată li s-a întâmplat așa, și în seara aceea chiar și lui.

Deodată, lui Teofil Barbălată i se făcu dor, un dor adânc, profund,

languros, de nimicnicia lui de dinainte, de condiția lui de scriitoras mediocru din Bucureștiul secolului XXI, de singurătatea lui, de lipsa lui de vicii, de mediocritate în general. Își dădu seama că nu o iubește pe Anastasia, cel puțin nu o mai iubește, că de copiii lui îl leagă doar ață fragilă și întreruptă a dragostei pentru mama lor, că nu mai avea ce face aici, că trebuia să se întoarcă.

Dar cum să se întoarcă? Asta era întrebarea care îl rodea acum. Cum?

Și nu știa cum. Îi venea să îl stranguleze cu mâinile goale pe nemernicul acela de savant. Trebuia însă să se pregătească oricum de plecare, să fie pregătit.

Vându cârciuma, se mută din casa Anastasiei, reîncepu să scrie la romanul său istoric descriind cu exactitate ce vedea în jur. Ieșea în lume rar, dar când ieșea se întâmplau lucruri minunate. Astfel, când Traian Vuia a realizat primul său zbor autopropulsat cu un aparat mai greu decât aerul, Teofil Barbălată a fost de față. Când la sala Ateneului avea loc cel de-al treilea Congres Internațional al Petrolului și toată lumea s-a mirat că nu a fost nici un atentat cu bombă, deși au existat amenințări serioase, Teofil Barbălată a fost de față. Când a fost înființată Societatea Scriitorilor Români și nimeni nu-i dădea vreo șansă lui Cincinat Pavelescu la conducere, Teofil Barbălată a fost de față. Când Take Ionescu prelua conducerea partidului Conservator-Democrat, Teofil Barbălată a fost de față. Când [Arhiducele Franz Ferdinand](#), prințul moștenitor al tronului Austro-Ungariei împreună cu soția sa [Sofia Chotek, ducesă de Hohenberg](#), au fost întâmpinați de regele Carol I și de regina Elisabeta la Sinaia, Teofil Barbălată a fost de față. Când a avut loc, la [Teatrul Național din București](#), premiera piesei Viforul de [Barbu Ștefănescu-Delavrancea](#), Teofil Barbălată a fost de față. Când asupra primului ministru [Ionel Brătianu](#) s-a produs o încercare de asasinat, fiind rănit cu 2 gloanțe de pistol, la prinderea agresorului Teofil Barbălată a fost de față. Când la Cotroceni, Aurel Vlaicu face primul său zbor cu avionul construit de el, Vlaicu I, Teofil Barbălată era de față. Când P.P. Carp a preluat frâiele țării din mâna lui I.I.C. Brătianu, Teofil Barbălată a fost de față. Teofil Barbălată a fost de față la intrarea României în secolul cel mai patetic din istoria ei, în secolul cel mai lipsit de odihnă.

Apoi a obosit chiar și Teofil Barbălată și nu a mai ieșit din casă cu lunile. Până la un moment dat, până când se răspândi zvonul că tot Bucureștiul ar fi invadat de stafii, de suflete moarte, că ciurmații din Balta Albă ar fi ieșit din morminte. Teofil Barbălată se decise să cerceteze. Era o seară ca oricare alta, poate puțin mai noroasă.

Am stat și m-am gândit, în noroi. Nu m-am gândit la nimic. M-am

rostogolit în noroi. Greoi, mult mai greoi decât în alți ani. Aveam, cândva, o lansetă Hemingway într-o cameră goală. E o prostie să pierdem și ce avem cu adevărat.

XXII

Rănila Căinelui de lemn nu se mai închid de câteva zile. Din ele se scurge încet un sânge gălbui, împuroiat, urât mirositor. De câteva zile totul în jur miroase a hoit. Închisoarea toată miroase a hoit, pădurea de pin miroase a hoit, Șantierul întreg miroase a hoit, toată forfota de pe Șantier și din lume, toți gardienii și toți condamnații miros a hoit.

Căinele de lemn are halucinații. Vede lumea și lumea e verde și luminoasă și zâmbește la el.

— Unde e Jumătatea de Matrioșcă?

Gardianul cu mutră și mustăți de pisică se apropie și-i urlă în ureche cu toată puterea:

— Nu există nicio Jumătate de Matrioșcă! E doar în imaginația ta! Te-ai întors aici singur după ce cu ani în urmă ai omorât-o pe fiica ta, Matrioșca! Adevărata Matrioșcă! Ești un rahat de criminal fericit!

— Nu e adevărat!

— Ba da, e adevărat! Râzi, fii fericit! Aici trebuie să fii fericit în toate clipele. Fii fericit acum!

Gardianul îl lovește peste față cu un mănunchi de spini. Căinele de lemn e destins, zâmbește, chiar e fericit.

— Nu vreau să plec niciodată de la voi. Mă simt bine aici. Vreau să rămân cu voi pe vecie. Sunt fericit...

— Cu noi pe vecie vei rămâne, stai liniștit și fericit!

Gardianul îl lovește din nou cu spinii peste față. Căinele de lemn e atât de stors de încât fața lui nici nu mai sângerează, spinii deschid doar mici cratere roșii în piele, dar nicio picătură de sânge nu curge.

— Aș vrea, dacă sunteți suficient de bun, puțin oțet ca să îmi șterg rănila...

Gardianul îl scuipă cu dispreț.

— Oțet vrei? Sigur că da, imediat!

Gardianul își desface prohabul și se ușurează peste Căinele de lemn desfigurat și legat de pat.

— Mulțumesc!

Câinele de lemn râde. E fericit. În jurul lui toate lucrurile încep să vorbească, până și pereții, până și aerul cel împuțit vorbește în limbi. Totul se mișcă, totul se unduiește și toate și toți cântă imnuri în limbi necunoscute. În toate limbile pământului și ale apei și ale văzduhului..

Nimic n-a mai rămas în carnea aceasta care să-ți fie de vreun folos. E o bucurie în orice distrugere, în orice sfârșit. Se va găsi o cale, se vor deschide uși, ne vom împiedica de cei fericiți, de cheflii, vom răzbi, vom citi, ne vom cultiva, vom avea experiențe, vom face să fie bine, vom scăpa cumva. Va avea fiecare o drujbă a lui.

XXIII

Înainte să plece la vânătoare de fantome, Teofil Barbălată îi lăsă, pentru orice eventualitate, Anastasiei Costachi o scrisoare de adio în care își cerea scuze că i-a încurcat viața și drumurile și îi lăsa un bilet de bancă ce conținea toate economiile sale, pentru copii. Apoi o luă înspre mlaștina din Balta Albă.

Aici, în timpul Ciumei lui Caragea, au fost aruncați în gropi comune zeci de mii de ciumați peste care a fost pus var. Mlaștina a acoperit în curând zona, iar varul de peste ciumați se dilua în apă dând naștere unor bălți albe. De aici numele. Zona aceasta însă a fost mereu ocolită de oameni, pericolul întoarcerii ciumei fiind unul cât se poate de real, iar mlaștinile acelea înțesate de zeci de mii de cadavre de ciumați au dat mereu naștere unor povești și zvonuri fantastice. Dar dacă era adevărat?

Teofil Barbălată era convins că, în cazul în care ar fi fost adevărat, spectrele acelea l-ar fi putut ajuta să se întoarcă acasă. Trebuia să cerceteze.

Când a ajuns în mlaștini era deja seară. Înainta cu precauție în cizmele lui nemțești, de cauciuc, lungi până la brâu. Liniște, nici un zgomot, nimic. Hotărî să se așeze la pândă. Își găsi un ostrov camuflat de sălcii și se piti în el. Se întuneca. În jurul lui natura începea să foșnească. Șobolanii de baltă ieșeau la vânătoare, vidrele de asemenea. Se auzeau zgomote ciudate, pleoscăituri. Lui Teofil i se făcu puțin frică.

Ca să se îmbărbăteze, își testă puterile. Încercă să mute cu puterea gândului o crenguță din apropierea sa... degeaba. Se panică. Încercă să schimbe culoarea unei frunze în roșu... nimic. Asta era prea de tot. Își pierduse puterile lui speciale. Tocmai acum, tocmai când trebuia să înfrunte niște fantome pe teritoriul lor. Sau poate tocmai deoarece era pe teritoriul lor nu mai avea puteri. Nu mai conta. Important era că se afla în mijlocul unei mlaștini cu ciumați și fantome în ipostaza sa de om simplu, fără puteri extraordinare. Gândul acesta la început îl paraliză, apoi îl puse pe goană. Fugea nebunește, împiedicându-se, căzând în mlaștină, terorizat de tot ce era

în jurul său. În mlaștină vedea numai cadavre ridicându-se la suprafață, venind către el. O asemenea groază, o asemenea fugă nu mai cunoscuse de la sosirea lui aici, din pădurea de mesteceni din Berceni. Își amintește și, deși are senzația că este hăituit de spectrele ciумаților, se oprește. „E o situație ridicolă. Sunt un om rațional“, își spuse și își trase sufletul.

În fața lui, din mlaștină, se ridică un ciumat. Era perfect conservat. Poate puțin mai stafidit și albastrui, dar altfel intact, cu părul ud acoperindu-i fața. Apoi încă unul și încă unul. În curând era înconjurat. Se așază în baltă. Noaptea se lăsase de mult.

Acesta e Superman, acesta este cuvântul desfătare, integru, perpendicular. Acesta este istoria, aceasta este memoria, acesta este falsul și uzul de fals. Aceștia suntem noi, aceștia sunt ceilalți, aceștia sunt cei care omoară. Aceasta e Franța, acolo e marea Mediterană, acolo e Anglia, Germania, SUA și Rusia, China și Coreea de Nord. Acestea toate sunt legate, sunt identificate, interconectate, vorbim de irascibilitate. Uită-te cu atenție și vei vedea în spatele fiecăruia: moartea. Acesta este un ou fiert, o mânășă, un chihlimbar, o limbă moartă, un manual de chimie, tendonul, clavicula, presa, presa liberă, presa ocupată, presa de carne, presa de struguri, presa. Uită-te cu atenție și vei vedea: moartea.

Acestea sunt cimitirele, aceștia sunt cei ce plâng cimitirele, aceștia sunt cei ce ocupă cimitirele, aceștia sunt cei ce eliberează cimitirele. Stai! Nu te mișca. Am pus mâna pe umărul tău. Uită-te cu atenție:

XXIV

Corpul Câinelui de lemn se umflă ca un balon și începu să plutească. Pielea stătea să pocnească și de abia mai ținea gazul care-l ridica pe Câinele de lemn spre tavan. Credea că, odată ce va lovi tavanul, va plesni și va exploda. Dar nu se întâmplă așa, Câinele de lemn trecu prin tavan ca printr-o apă și începu să zboare. Dedesubt, gardianul cel cu mutră de pisică îl privea deznădăjduit. Își mișca repede degetele de bebeluș.

Câinele de lemn se ridică deasupra închisorii și văzu că nu era singur. Deasupra închisorii zburau sute de deținuți. Printre ei și Matrioșca sau Jumătatea de Matrioșcă, nu mai știa.

— Am murit?

— Uite ce frumos zbor! Vino să îți arăt ceva...

Matrioșca sau Jumătatea de Matrioșcă îl luă pe Câinele de lemn de mână și zburară spre mlaștină. La mlaștină un excavator răsturna ceva în apele tulburi. Se apropiară și văzură că erau zeci de trupuri, zeci de deținuți morți. Printre trupurile acelea, Câinele de lemn își recunoscuse și propriul trup, umflat. Apa neagră a mlaștinii le trase curând la fund. Se scufundau încet, cu gurile deschise, lăsând aer din corpurile inerte. Semănau cu niște castraveți murați cu forme umane în zeama lor, semănau cu feteșii băgați în formol, vegetația mlaștinii le acoperi în curând trăsăturile. Se duceau, lin, la fund, iar apa o călcau încet, molcom, mii de trupuri de ceață ce vuiau ca vântul prin trestii.

— Ei cine sunt?

— Ei sunt cei ce calcă apa. Noi suntem cei care zboară. Ei sunt nefericiți, ei nu se pot îndepărta de trupul lor mort. Ei sunt legați de el pentru vecie. Noi nu suntem așa. S-a terminat.

Apoi i-au lăsat pe cei care calcă apa și trupurile din mlaștină și au survolat Șantierul. Zburau, cum zburau ciorile și corbii în copilăria lor. Intrau în case și se uitau la oameni, la fețele lor supte, la copiii lor, la grijile lor, la sărăcia lor, ieșeau și pluteau mai departe. Au dat o raită pe la vechea lor casă părintească, nu mai exista, fusese demolată, în locul ei o altă cocioabă, o altă familie, un alt câine de lemn în mâna altui copil și o altă matrioșcă în mâna

altei fetei.

Erau bine, pluteau, se legănau în aerul tare, în crivățul ce venea dinspre nord. Venea seara și oamenii și copiii intrau în case, strângându-se pe lângă foc, iar Câinele de lemn și Matrioșca se jucau în rufele proaspăt spălate, de nimeni știuți.

— Tot fericire este și asta

— Tot, dragul meu tată. Dar acum trebuie să te sărut

— De ce doar acum?

— Pentru că acum e ultima oară.

— Cum ultima oară? Doar suntem morți, suntem veșnici.

— Veșnici, dar diferiți.

— De aici mergem mai departe pe drumuri diferite și nu ne vom mai cunoaște și nu ne vom mai aminti unul de altul...

— NUUUUUUU.....

Câinele de lemn strânge tare Matrioșca în brațe, nu vrea să îi dea drumul.

— Unde pleci?

— ...

Câinele de lemn plânge, Câinele de lemn strigă, Câinele de lemn își smulge părul din cap de durere. Matrioșca, ușoară, se separă de brațele lui și se îndepărtează. N-o poate ajunge, n-o poate ține. Lacrimile Câinelui de lemn aduc ploaia peste Șantier, deznădejdea sa, vântul turbat. Matrioșca surâde, apoi dispare.

De-ai crăpa odată, Șantierule! Cu toți nefericiții tăi. Cu totul.

Și s-a lăsat noaptea cea mai adâncă din toate timpurile peste Șantier.

Apoi o să cadă leșuri din cer. Soarele se va acoperi de leșuri uscate. Gloata va strânge leșuri pentru zilele ce vor urma. În penumbră, ca o fiară înfometată, istoria face un miliard de gropi de ciment. Cine va învia, cine va învia, oare, sub dalele de ciment?

XXV

Teofil Barbălată și Câinele de lemn se treziră într-o încăpere capitonată fără uși și fără ferestre. Prima dată s-a trezit Câinele de lemn. L-a studiat în tăcere pe Teofil Barbălată, apoi și-a studiat corpul intact și în cele din urmă a studiat încăperea. Nu exista nicio crăpătură nicăieri. Dar dacă nu exista o ieșire, pe unde intraseră?

Singurul mobilier din încăpere era o măsuță cu un telefon. Înainte să apuce să se îndrepte spre telefon, se trezi Teofil Barbălată.

— Ce se întâmplă, unde suntem, cine ești?

— Bună ziua, mă numesc Câinele de lemn și voiam să vă întreb același lucru.

— Câinele de lemn... ce nume ciudat... Eu mă numesc Teofil Barbălată...

— Mai degrabă Barbălată mi se pare un nume ciudat, și apoi nici nu aveți barba atât de lată.

— Detalii. Mai bine să vedem unde suntem și de ce suntem aici... Suntem cumva morți?

— Ce întrebare ciudată... dar dacă tot ați adus vorba, eu, din câte știu, da... dumneavoastră?

— Eu... nu știu...

— Atunci înseamnă că e posibil să nu...

— Așa înseamnă, dar unde suntem, totuși?

— Nu aș ști să vă răspund. Știu doar că locul în care suntem nu are nici intrare și prin urmare nici ieșire.

— Extrem de interesant. Vă bateți joc de mine?

— Nu am nici cea mai mică intenție de acest fel.

Teofil Barbălată cercetă și el camera în detaliu.

— Nimic.

— Nimic.

— Dar trebuie să fie ceva.

— Ar putea să fie ceva.

— Este acest telefon.

— Să-l încercăm.

Câinele de lemn ridică receptorul și realizează că nu exista o tastatură pentru a forma numere. Era un telefon doar pentru primit apeluri.

— Nu putem suna.

— Văd. Ciudat.

— Ciudat.

— Am văzut eu altele și mai ciudate.

— Și eu, dar și asta e destul de ciudat.

— Destul de.

Cei doi se așezară în colțuri diferite ale camerei și se uitară unul la altul. În mod ciudat realizează că nu sunt nici panicați, nu au nici senzație de claustrofobie, nu le era nici foame, nici sete și nici nu aveau nevoie la toaletă. Teofil Barbălată se pipăi cu atenție. Era din carne și oase. Îl rugă pe Câinele de lemn să îl ciupească. Îl durea. Pe când cei doi se uitau nedumeriți unul la altul telefonul sună cu un țârâit strident sperindu-i pe amândoi. Teofil Barbălată se repezi primul la receptor.

— Alo!

— Alo, da! Cine e acolo?

- Teofil Barbălată. Dumneavoastră cine sunteți?
— Nu e treaba dumneavoastră. Câinele de lemn e acolo?
— Da, e aici...
— Păi dă-mi-l la telefon.
— Imediat. (către Câinele de lemn) E pentru tine...

Câinele de lemn luă receptorul.

— Alo!

— Alo, Câinele de lemn? Ce faci, dragule? Ce e cu vocea asta, ce ți s-a întâmplat?

— Nu știu cine sunteți...

— Sunt eu, Conducătorul de Oști Celeste Gavril. Ne-am întâlnit în Sanatoriu.

— Aaaa...! Chiar tu ești? Eu sunt trist pentru că nu știu unde sunt și am pierdut-o pe Matrioșca.

— Chiar eu. Păi și ăsta e motiv să fii așa trist?

— E cel mai serios motiv din lume!

— Păi Matrioșca e foarte fericită acum și tu vei fi fericit în curând...

— De ce voi fi fericit?

— Pentru că ai fost angajat. Ți-am aprobat cererea.

— Care cerere, ce angajare? Nu știu despre ce vorbiți.

— Lasă, lasă, nu te pierde cu firea. În curând totul va fi cum trebuie. Felicitări, tovarășe! Te așteptăm peste un ceas în audiență să stabilim detaliile. Clientul tău e chiar lângă tine. Te punem la punct cu biografia lui când ajungi. Dă-mi-l la telefon pe Teofil.

Câinele de lemn, lămurit butuc, îi întinse perplex receptorul lui Teofil. Acesta îl luă nedumerit.

— Alo!

— Alo, da. Domnul Teofil?

— Da, v-am spus!

— Felicitări, și cazul dumneavoastră a fost rezolvat.

— Cum așa, care caz?

— Eee, știți dumneavoastră. Veți vedea, veți fi un om nou.

— Nu vă înțeleg...

— Oricum nu e cazul. Mă bucur însă că sunteți tare de inimă. Alții, când i-am sunat, au făcut infarct și a trebuit să-i resuscitez încă o dată. Cu grijă, cu grijă în continuare drum bun...

În receptor se auzi tonul. Emițătorul misterios închise, lăsându-i pe cei doi într-o deprimare totală.

Se priveau la fel de nedumeriți ca înainte să sune telefonul și probabil că ar fi început să se certe, să urle, să îi audă cineva. Deja se speriaseră, dar nu au avut timp pentru așa ceva. La câteva clipe după ce Teofil Barbălată a pus receptorul în furca telefonului, Câinele de lemn se zvârcolea deja pe jos de durere. Teofil Barbălată se sperie crezând că au fost otrăviți, dar pe urmă sesiză că pe el nu îl durea nimic.

Câinele de lemn se rostogolea în continuare cuprins de spasme, iar

apoi se petrecu ceva formidabil: spatele Câinelui de lemn se despică în două locuri ca tăiat de o lamă invizibilă și din tăieturile acelea adânci începură să iasă aripi. Aripi albe, uriașe, îi creșteau Câinelui de lemn și acopereau totul. Nu se mai opreau, umplând camera. Teofil Barbălată deja nu mai putea să respire, atât de mari și stufoase erau aripile care se tot înfoiau. Și atunci s-a petrecut cel de-al doilea lucru uimitor: pardoseala camerei în care erau s-a despicat ca o coajă de nucă și Teofil Barbălată a căzut brusc în adânc.

Totul se contractă în așteptarea acelei mici răsufări. Cade. În China, în Belgia, în Afganistan sunt oameni pe drum.

XXVI

A deschis ochii și s-a uitat drept în sus: alb. I-a închis la loc. Apoi a auzit voci: colorate. Apoi, aparate. A încercat să se miște. Îl dureau toate, dureri ascuțite, dar se putea mișca. A deschis din nou ochii: o cameră de spital. Era într-o cameră modernă, de secol XXI, de spital. Era conectat la aparate. O fericire mai mare nu a simțit în viața lui.

În curând apăru o asistentă, părea bulversată.

— Un miracol!

— De ce miracol?

— E miracol. Cum vă numiți?

— Teofil Barbălată...

— Domnule Teofil, eu sunt Mirabela, sunteți la spitalul Floreasca. Ați fost în comă peste opt luni după ce ați fost lovit de un tramvai și ați făcut comoție cerebrală. E un miracol, pentru că nu răspundeți la tratament. Peste exact o săptămână conducerea spitalului hotărâse deconectarea dumneavoastră de la aparate.

— Aveți familie? Spitalul, poliția nu a găsit pe nimeni. Trebuie să anunțăm pe cineva?

— Nu am pe nimeni...

— Bine ați revenit...

— Bine v-am găsit...

Teofil zâmbi și se uită din nou în sus și de data aceasta îl văzu. Îl văzu limpede. Deasupra lui plana, fâlfâind încetișor, Câinele de lemn. Era îngerul lui. Noul lui înger păzitor. Nimeni nu părea să-l mai vadă, și nici nu trebuia. Era pe mâini bune. Teofil Barbălată închise ochii și adormi la loc. Trebuia să se recupereze rapid. Avea multe de îndreptat.

Plângi, plângi, c-o să-ți cumpăr o inimă de plastic, un bypass argintiu și curat, un aparat roentgen în miniatură, un aparat de iradiat cu cobalt în miniatură, un bisturiu neînțeput. Plângi, plângi, sub temelia casei ascund pentru tine grămezi de pastile de lemn, un delfin, o coadă de elefant, trei

potârnicchi și o găscă de diamant.

Plângi, plângi, c-am să-ți dau o mică mască de gaze, un cocktail molotov, o piele ninsă de tigru peticită cu zibelină, un deget tăiat, o mitralieră, un fruct unsuros, o pijama purtată, o ceapă, un picior de maimuță, o labă de rinocer, un Soutine mic pictat pe-un cercel, o primă nenorocire: exact.

Plângi, plângi, o să mă împrumut peste tot și o să îți cumpăr o meșă frumoasă din păr de cămilă, un rinichi, un ficat, trei doctori care să te opereze de polipi la colon.

Plângi, plângi, te vei îmbolnăvi de cancer, vei mânca. cianură. vei bea. cianură. vei respira. cianură. vei vomita. cianură. voi cumpăra bilete la teatru, la rodeo, la balet. Vom merge la operă și la cinema. Vei crăpa, inima ta va crăpa.

Plângi, plângi, un milion de sicrie încap în exact 162 de pagini de carte, un milion de morți încap în exact mintea mea, îi voi cumpăra, o voi cumpăra pentru tine.

Plângi, plângi, o să-ți cumpăr un președinte, un parlament, o școală, asfalt pe care să calci, o să îți cumpăr șosete cu care să calci pe asfalt, cu care să te duci la doctor, în care să-ți miroasă picioarele, o să îți cumpăr o pajiște numai a ta în care să crești avioane sălbatice, să îmblânzești moartea, plângi, plângi, o să îți cumpăr moartea ca să te urci pe ea, să o călărești pe ea, să o numești pe ea, să îi spui: Matrioșca.

XXVII

De îndată ce ieși din spital, T. Barbălată se îndreptă nu, cum era normal, spre tramvaiul 1, care îl ducea acasă, ci spre tramvaiul 36 care îl ducea la inginerul Nicolae Popete.

Urcă în tramvai fără să sesizeze nicio fobie. Nu avea nicio traumă după așa-zisul „accident de tramvai“. Mergea cu inima ușor strânsă deoarece îi prăpădise toate bijuteriile inginerului și nu adusese nimic în schimb, dar trebuia să îl anunțe că aparatul lui funcționa. Avea nevoie de îmbunătățiri, dar funcționa. Era un moment revoluționar. Trebuia făcută o conferință de presă, el, T. Barbălată, era martorul viu al călătoriei în timp. Popete își va breveta invenția și se va îmbogăți, iar el va fi un erou, un soi de cățea Laica a călătoriei în timp.

— Toată lumea se va schimba, îi explica Câinelui de lemn care stătea înghesuit lângă el pe un scaun de la fereastră.

Câinele de lemn se mulțumea să dea din cap neîncrezător. Unul era vizibil, celălalt era invizibil.

Pe la stația Iancului, pe scaunul pe care stătea Câinele de lemn se așează o doamnă respectabilă cu o căciulă respectabilă de vizon și guler de blană de vulpe. Câinele de lemn nu părea deranjat, doar T. Barbălată era ușor nedumerit de suprapunerea imaginii doamnei respective peste imaginea Câinelui de lemn, iar doamna era puțin contrariată, chiar deranjată de domnul acela care îi vorbea încontinuu.

— Se va revoluționa totul. Cursul istoriei va putea fi îndreptat unde e cazul... Gândește-te, dacă asasinarea arhiducelui Franz Ferdinand ar putea fi împiedicată, sau a lui Kennedy, sau dacă Bonaparte, Hitler, Stalin, ar putea fi opriți la timp din ascensiunea lor... Dar toate acestea sunt decizii care trebuie luate la nivel planetar. Înțelegi?

— Nu înțeleg!, răspunse doamna cu guler de vulpe, vizibil iritată.
Încă mai era iarnă.

Când a ajuns în fața ușii inginerului Nicolae Popete, înainte să apese

pe butonul soneriei, T. Barbălată s-a oprit să își aranjeze cravata, să-și netezească paltonul și să tragă adânc aer în piept. În spatele lui își foia aripile Câinele de lemn.

În cadrul ușii nu apăru mutra decrepită a inginerului, ci aceea mult mai drăguță a unei fete blonde, mignone, de 17-18 ani.

— Bună ziua, mă iertați, îl caut pe inginerul Nicolae Popete.

— Îmi pare rău, nu știu să fie nimeni pe scara aceasta cu numele Popete.

— Nu, nu ați înțeles, el locuiește chiar aici, în apartamentul acesta.

— Imposibil. Aici locuim noi, familia Tâsloveanu, dar o chem pe mama, poate știe ea. Mama...!

— Cine, e, dragă?

— Mă iertați, caut un inginer, Nicolae Popete, l-am vizitat în urmă cu opt luni și locuia aici...

— Nu se poate, domnule! Noi locuim aici de 40 de ani. Închide ușa, dragă! Dacă e hoț?! Chiar deschizi așa la oricine?

T. Barbălată era total descumpănit. Se mai uită o dată, cu atenție, la ușa care tocmai i se închisese în nas. Nu avea nicio îndoială, era aceeași, același lemn de brad lăcuit, cu urme adânci de jeg de la trecerea anilor, același roșcat închis, apartamentul 3, scara B. iar blocul nu-l putea confunda, era singurul cu 4 etaje din zonă. Nu înțelegea ce se întâmplă. În spatele lui Câinele de lemn luase atitudinea veselă a celui căruia i se confirmă bănuielile după ce înainte anunțase: „Ți-am spus eu...“!

Mă întorc acasă după lungi frământări, deasupra e o lună veștedă și uscată ca un burduf. Mă voi grăbi să-mi fac o viață nouă doar datorită unei noi slăbiciuni.

XXVIII

După ce plecă din fața apartamentului care nu mai era al inginerului Popete, T. Barbălată nu se îndreptă nici de această dată spre casă, ci, supărându-l pe Câinele de lemn care era tot mai îmbufnat, luă metroul spre Piața Romană, spre Biblioteca Academiei. Deja se simțea foarte slăbit și obosit, dar trebuia să cerceteze. Trebuia.

Permisul lui de bibliotecă nu era la locul său, în buzunarul paltonului, paltonul acesta, ca toate hainele de pe el fiind nou, cumpărat pentru el special pentru a putea părăsi spitalul, de către o asistentă, din bruma de bani pe care îi mai avea pe card.

Dar cu toate că nu avea permisul la el, și nici un alt act de identitate, le cunoștea bine pe cele trei bibliotecare. Totul era să nu se fi schimbat între timp. Dar asta era foarte puțin probabil, în instituțiile de stat ești angajat pe viață.

Într-adevăr, de serviciu era doamna Mariana. Părea bucuroasă să îl vadă. Îi povesti că a fost bolnav, internat și o rugă să îi reînnoiască permisul, el dictându-i seria, numărul de buletin și cnp-ul.

După ce formalitățile fură îndeplinite, T. Barbălată își ocupă locul la masa lui din spate-dreapta și așteaptă nerăbdător arhivele cerute. Câinele de lemn, plictisit, își întinse larg aripile, să se mai dezmoștească, acoperind toată acea uriașă sală de lectură.

T. Barbălată răsfoia arhivele și nu-i venea să creadă. Istoria nu-l reținuse nicăieri. Nu se menționa nicăieri că Anastasia Costachi ar fi fost vreodată căsătorită. Dispăruse chiar și anunțul nunții lor din Răcnetul Carpaților. Cei doi copii ai lor, însă, copiii lui cu Anastasia Costachi, existaseră. Leopold și Anabela erau menționați, Leopold fusese ofițer al armatei române și murise la Mărășești în cel de-Al Doilea Război Mondial, iar Anabelei, pictoriță minoră de avangardă (suprematistă), i se pierdea urma în Parisul anilor 1960.

Anastasia se pare că nu avusese niciodată vreo relație oficială cu

vreun bărbat, deși documentele vremii o recomandau ca o mare cuceritoare care cochetase cu destul de mulți bărbați. Însă când era vorba despre paternitatea celor doi copii toate documentele notau „tată necunoscut“. Nici despre Cafeneaua „Chez l'Oubli“ nu exista vreo mențiune. Totul se ștersese, de parcă intenționat istoria îi refuza călătoria în timp. Totuși, copiii, cei doi copii erau reali. Chiar el le alesese numele.

Sfârșitul Anastasiei Costachi nu a fost unul foarte plăcut, din câte menționau arhivele. Se pare că bătrâna doamnă și-a pus capăt zilelor, după ce a fost abandonată de cei doi copii cu tată misterios, asfixiindu-se cu gaz.

T. Barbălată se găsea în fața unei dileme: nu mai știa care viață din cele două era cea adevărată. Era aici, în bibliotecă, dar i se părea că de fapt e mort, că a murit acolo în mlaștină lăsând în urmă adevărata lume și acum trăind într-un soi de purgatoriu. Își scutură capul alungând gândurile grele ce îl înconjurau. Care era realitatea?

Trecând printre clădirile Academiei, întrând pe geamul crăpat de la intrare, înfrigurând-o pe doamna Mariana, ridicând în aer foile cititorilor din primele rânduri, vântul aduse în nările lui T. Barbălată un miros primăvăratec, de dezgheț și parfum de plante exotice din grădina Academiei, care îl învioră. Se ridică și ieși, în timp ce Câinele de lemn mai rămase câteva clipe privind pierdut pe fereastră.

În drum spre casă, T. Barbălată își cumpără o pâine, un iaurt și o sticlă de apă. Când intră în apartament îl întâmpină un miros greu, de mucegai și stătut. Deschise larg toate geamurile. Oboseala i se urcase la cap ca o căldură plăcută și o moleșeală generală îl cuprinse. Se uită în jur. Totul era neatins și un strat gros de praf, de câteva degete, protejase totul în lipsa lui. Mâine avea să șteargă, să facă curat. Acum nu avea putere. Se lăsa seara și vru să aprindă lumina. Nu era curent, după atâtea luni i-l tăiaseră. Tot mâine avea să rezolve și asta. Începu să mănânce încet, tacticos, iaurt cu pâine. După ce termină, instinctiv vru să pună resturile în frigider, dar din frigider ieși o duhoare pestilențială. Închise frigiderul și lăsă resturile pe masa din bucătărie. Închise geamurile și se așeză pe canapea. Era frig și întuneric.

— Și acum ce?, întrebă T. Barbălată

— Acum te culci, îi răspunse Câinele de lemn.

Iar T. Barbălată făcu întocmai.

Aproape în fiecare zi citesc o știre despre Apocalipsă, despre cutremure, uragane, războaie, criză, maltratări de copii. Însă toată această înscenare, toată această lume colcăitoare care-și revarsă puroiul și ura în mintea mea nu face altceva decât să mă convingă și mai tare că a mânca un măr și a învia sunt de fapt lucruri apropiate.

XXIX

Peste câteva săptămâni în viața lui T. Barbălată se petrecu un nou miracol.

Între timp, scriitorul începuse o colaborare substanțială la revista Lumea misterelor, unde, săptămânal, scria câte un articol în care aborda frontal problema întoarcerii în timp, a existenței fantomelor, a spectrelor, a morților vii, a îngerilor și chiar a Stăpânului tuturor. De fapt, T. Barbălată nu făcea decât să susțină vehement existența tuturor acestor lucruri și să își exemplifice panseurile filosofice și încrengăturile teoretice cu episoade din evenimentele trăite chiar de el de curând.

Astfel, toată lumea, cel puțin publicul revistei Lumea misterelor, știa că scriitorul Teofil Barbălată fusese înapoi în timp și asigurase un viitor mai bun, nu chiar omenirii, dar cel puțin țărișoarei noastre, că se luptase eroic cu spectrele ciumaților din Balta Albă, trimițându-le înapoi unde le e locul și salvase astfel Bucureștiul de o nouă ciumă, că vorbise personal la telefon cu Stăpânul tuturor și că era mereu însoțit de un Înger Câine de lemn etc.

Afacerea acesta era cu folos pentru toată lumea. Pe de o parte, articolele lui scandalizau și creșteau vânzările și vizibilitatea revistei (T. Barbălată a fost chiar invitat la Televiziunea Poporului să-și spună povestea), pe de altă parte, cu câștigurile substanțiale pe care T. Barbălată le avea de pe urma momentului său de glorie își putea plăti datoriile și se putea întreține destul de bine.

Între noi fie vorba, toată lumea, dar mai ales prietenii săi scriitori, credea că T. Barbălată este nebun cu acte în regulă. Se dusesse naibii și bruma de credibilitate pe care o avusese înainte de aventura sa, dar, chiar și fără credibilitate, era un fenomen de audiență. Omul făcea spectacol și spectacolul lui plăcea. „Ce nevoie avem de adevăr când ne amuzăm atât de bine?“, se întreba la un moment dat un prezentator TV în vogă, referindu-se la impactul social al lui T. Barbălată.

Într-o dimineață, chiar după ce T. Barbălată își luase micul dejun care

consta în felii de pâine prăjită cu brânză brie, ouă fierte tari și lapte cu fulgi, iar Câinele de lemn levita în sufragerie uitându-se la o telenovelă, lui T. Barbălată îi sună telefonul mobil. Era SGR-ul de la Lumea misterelor, îi contactase cineva foarte important, unul dintre cei mai bogați și mai influenți oameni din țară îi sunase pentru a stabili o întâlnire în particular, la el la Palat, cu T. Barbălată. Întâlnirea era în câteva ore. Nu exista posibilitatea unui refuz.

— Ce să mai însemne și treaba asta?, îl întrebă T. Barbălată pe Câinele de lemn.

Câinele de lemn își desprinsese cu greu ochii de la TV, îl privi placid pe T. Barbălată și ridică ușor din umeri. De pe aripi i se desprinsese praful.

Până pe Aleea Alexandru, unde individul cel important își avea casa, T. Barbălată s-a deplasat cu metroul până la Piața Victoriei și apoi pe jos. Încă mai era o dimineață răcoroasă de martie în aerul căreia se învălmășeau și se contopeau mirosul iernii ce apunea și cel al parfumurilor florale ce stăteau să plesnească din mugurii de peste tot din jur.

La intrare stătea o imensă gardă de corp care purta o mască. Părea indiferentă și nu a mișcat nici un deget, așa că T. Barbălată a deschis singur ușa grea de metal și a intrat într-un hol imens de marmură. Pe gazdă o mai văzuse doar la televizor și nu avusese niciodată nimic de împărțit cu ea. Era curios despre ce este vorba.

După câteva minute în care T. Barbălată cercetă holul de marmură în care nu era nimic de cercetat, își făcu apariția un pitic.

Avea cam un metru treizeci, dolofan, îmbrăcat la costum și era deosebit de amabil. La vederea lui, Câinelui de lemn i se zburli ră penele, iar piticul se linse pe bot.

Din holul de marmură intrară într-un soi de „sală a tronului“ unde, într-adevăr, într-un jilț, îl aștepta zâmbind larg persoana ce-l invitase.

Lui T. Barbălată i se păru că în realitate individul arată chiar mult mai bine decât la televizor. Îl privi cu atenție și fu fascinat de superbii lui ochi verzi. Ochii aceia te duceau departe, te vârău în mrejele unei păduri verzi imense, nestrăbătute de om. Îți vedeai în ei toată viața, atât erau de limpezi. Într-o clipă, T. Barbălată se scufundă în ochii aceia ca într-o apă rece și, privind în urmă, îl văzu pe T. Barbălată, însoțit de Câinele de lemn intrând pe ușa aceea mare de metal și nemaieșind niciodată. Se sperie și dădu un pas înapoi împiedicându-se de pitic.

— Pardon!

— Nu-i nimic, nu-i nimic, apropiați-vă!, spuse bogătașul în timp ce piticul o zbughi sprinten în spatele jilțului.

— Noi?

— Da, voi, tu și îngerul tău. Vă văd limpede pe amândoi. A..., nu vă speriați, știți, în palatul acesta viața e ca o vrajă, aici se văd țesăturile adevărate ale tuturor ființelor.

T. Barbălată și Câinele de lemn se uitară unul la altul nedumeriți. Câinelui de lemn i se părea că figura individului din jilț îi e cunoscută, dar nu știa de unde.

— Eu adineauri mi-am văzut nenorocul, spuse T. Barbălată.

— Da, știi, rățăceai prin el ca printr-o pădure adâncă.

— Exact.

— Da, dacă mergeai puțin mai departe, dacă nu ți-ar fi fost atât de frică, ți-ai fi văzut și sfârșitul. Și nu doar sfârșitul tău, dacă mergeai și mai departe ai fi văzut și sfârșitul lumii acesteia...

— Chiar nu știi dacă vreau să văd...

— E frumos să vezi sfârșitul lumii în lumina soarelui. Iarba e înaltă în momente din acestea. Nu prea mai sunt multe lucruri în jur. Poate o clădire, poate două. Dar, din două, una sigur e pustie și arsă... Ia, spune tu, Câine de lemn, tu nu ai vrea să o mai revezi pe Matrioșca?

— Ba da..., aș vrea..., răspunse șovăind Câinele de lemn.

— Păi eu te pot ajuta.

În timpul acesta piticul cel umflat, în costum, începu să facă tumburi în spatele jilțului, să mârâie, să hârâie, să își sugă degetele și să plescăie, să rânjească. Individul din jilț întinse mâna și-l scărpină pe ceafă ca să îl liniștească. Apoi, profitând de uimirea crescândă a celor doi invitați, continuă:

— Iar pe tine, dragul meu Teofil, te pot ajuta să devii cel mai important scriitor din timpul tău... Vedeți voi, lumea asta e un labirint care duce doar către moarte. Fiecare îl parcurge cum știe mai bine, ghidat sau întâmplător, dar finalul e același. Până la urmă te sacrifici. Însă pentru cine te sacrifici? Aceasta e întrebarea! La momentul oportun, dacă vă veți sacrifica pentru cine trebuie veți primi răsplată pe măsură. Și nu, nu vă iau cu promisiuni, veți primi răsplată pe loc, în lumea aceasta. Tu, Câine de lemn o vei reîntâlni pe Matrioșcă, iar tu, Teofil vei fi cel mai mare scriitor din veacul tău...

Câinele de lemn simți că în joc intra ceva nou, ceva necunoscut pentru el, că ceva rece, ca o lamă de cuțit îl atingea. Se simți abandonat, părăsit, în neorânduială. Simți, ca după secole, deznădejdea. Iar aceasta creștea în sufletul lui încâlcită. Simți din nou dragostea pentru Matrioșcă, o dragoste de care uitase. Simți pasiunea și trăi din nou sentimentul încătușării. Se uită în sus, căutând o privire atotștiutoare. Dar acolo era doar tavanul. Se rugă și nădejdea încolți brusc în sufletul său. Își aranjă penele. Apoi își aminti unde îl mai văzuse pe cel bogat. La sanatoriu, în flăcări. Era schimbat, foarte

schimbat, nimic din corp nu semăna cu corpul pe care îl știa, însă ochii, ochii erau aceiași. I-ar fi recunoscut oriunde, erau ochii Regelui Nisipurilor Mișcătoare.

— Vom spune nu ofertei tale!

— Dar de ce, mai gândiți-vă...

— L-ai auzit!, spuse Teofil și se întoarse pe călcâie către ieșire.

— Auzi, spuse individul din jilț, tu, Câine de lemn, l-ai apărat pe T. Barbălată până acum?

— Da, spuse Câinele de lemn.

— Cum?

— L-am ținut de mână când era să calce într-o groapă, l-am ferit de gripă în tramvai...

— Ei, de acum, dacă refuzați oferta mea, va trebui să faci eforturi mult mai mari de atât... Poate vă răzgândiți, totuși... Hai să vă las cartea mea de vizită, poate vă răzgândiți...

Individul se ridică din jilț, scoase o carte de vizită și i-o întinse lui T. Barbălată. Văzând gestul stăpânului său, piticul cel schimonosit și bondoc scoase și el o carte de vizită și o întinse. T. Barbălată luă cele două cărți de vizită dintr-un amestec de complezență și frică și se îndreptă spre ieșire. La ieșire, garda de corp mascată scoase și ea o carte de vizită pe care T. Barbălată o luă. Apoi se petrecu ceva straniu, individul din jilț își duse mâna la frunte ca și cum l-ar fi durut foarte tare capul, scutură din cap și privi în jur. Părea buimac și T. Barbălată observă că acum avea ochii căprui. Bogătașul se uită la cei doi nerecunoscându-i. Îngână un „cine sunteți voi, ce căutați pe proprietatea mea?“ la care nu-i mai răspunse nimeni, T. Barbălată și Câinele de lemn nemaioprindu-se până la metrou.

Trăgându-și sufletul după o asemenea experiență, T. Barbălată își aminti de cărțile de vizită. Erau simple. Pe cea a individului din jilț scria: „Rege atotputernic al Federației Intergalactice și Comandant al Universului și al Veacului acestuia“, iar dedesubt: „Nu vă deranjați, vă contactăm noi când e cazul“.

Pe cartea de vizită a piticului scria: „Spiritul viu al focului“, iar dedesubt scria: „Deviza noastră este arde tot ce nu poți mânca. Venim când e cazul“, iar pe cartea de vizită a bodyguardului au descoperit următoarele: „Noi suntem Anonimus. Noi suntem Legiune. Nu iertăm. Nu uităm. Așteptați-ne.“

— Parcă mai auzisem de Legiune undeva... și nu mă gândesc la legiunile romane, spuse T. Barbălată

— O singură Legiune nu uită și nu iartă, aceea de demoni, îi răspunse gânditor Câinele de lemn.

Pe amândoi i-a trecut un fior.

După ce au ajuns acasă, T. Barbălată s-a asigurat că închide bine ușa cu cheia de două ori.

— Auzi?, spuse Câinele de lemn.

— Spune.

— Eu nu mai merg la întâlniri de astea.

Odată cu inima și iluminarea. E tot mai îngrijorător pentru mine faptul că nu mă mai pot face înțeles și nici nu țin la asta cu tot dinadinsul. M-aș putea lipsi, dar rămân cu spaima unei distrugerii a lumii care mă acaparează. E tot mai obositoare și mai terifiantă Ascensiunea. Evoluția demonului în literatură și lume. Demonul apare acum peste tot. Demonul nu mai înșală că nu există, diavolul are nevoie de marketing, de PR, de vizibilitate, de like-uri pe facebook. Demonul. Nu voi mai spune acest cuvânt. Spunem: penumbră. În penumbră nu există bine și rău, în penumbră locuim toți într-o lume virtuală. În penumbră jucăm counter-strike fericiți. Ucidem oameni în penumbră și nu e de-ajuns. Pajiște albă. În penumbră nimic nu e real, în penumbră cuțitul nu poate spinteca, sângele e doar pixeli. Ne jucăm în penumbră, facem orgii. În secret? E urât în penumbră, mi-e frică în penumbră, nu vă înțeleg în penumbră, nu vă cunosc, nu mă recunosc. Sunt la fel. Am amorțit. Am murit. Când penumbra își va deschide aripile răcoroase de-acvilă cine va decide cine pleacă și cine rămâne? Cui i se va face teamă în penumbră la atingerea ei de metal? Deja cad, care este adevărate realitate? Deja am greșit și voi greși în continuare până când tot ceea ce văd se va usca. Nu înțelegeți, în penumbră ești pedepsit pentru ce e moral. Nu avem frumusețe, libertate, onoare, vanitatea este o scârănă ce ni se scurge pe gât natural, trăim din surogate, din droguri cerebrale, virtuale interstițiale, pestilențiale, ieftine și colosale. Fericirea este reală, este posibilă și poate depăși firea noastră animală. Lumea trebuie abandonată pentru a fi câștigată. Toți alegem calea ciudată, toți scriem mort încă de vii. Mumii. Răutate, egoism, egocentrism, decadentism, avangardism. Absurdul este noua regulă în societate. Absurdul nu mai provoacă rupturi, nu sparge, nu înspăimântă, nu îndepărtează, realitatea nu îl disociază, absurdul atrage, este mișto, tratăm absurdul cu îngăduință și ironie. Cochetăm cu el ca și cu o femeie, ca și cu o târfuliță plăcută și zbanghie. Absurdul ne copleșește, ne îngurgitează, ne mestecă, ne zdrobește, Normalitate e un cuvânt fără referent, am luat-o razna. Totul este incert. Suntem sofisticați, ironici, superiori, suntem prea post-orice pentru orice este etic, pentru viață în general. Nimic nu ne poate fi pe plac, nimic nu e bine, suntem un covor vegetal, putrezim, mirosim. Limbajul s-a spart. Poc! Urăsc ce nu înțeleg. Non-viziune. Lipsa de întuneric e vid. Non-viziune. Lipsa de întuneric e vid. Non-viziune. Vid.

XXX

— Am stat azi-noapte în groapă. Am avut o treabă. Mi s-au plâns viermii de calitatea cărnii de om. Cică nu mai e fermă, fibroasă, gustoasă ca pe vremuri, acum e pufoasă, de la mersul la sală, și are un gust oribil, e plină de E-uri. Ziceau că intră în greva foamei. Să vezi atunci ce de sfinți. Când să ies îmi zice unul: nu-l lăsa bă pe ăla de ai grijă de el să se facă, bă, scriitor, că asta o să-l piardă...

— Ai visat?

— Glumeam, bre. Să te mai destind. Adu încioace o Biblie.

— Mie nu-mi plac glume de astea... De ce vrei Biblie, bre?

— De acum facem totul după Biblie. E groasă, bre.

— Dacă zici, tu, bre.

— Zic, bre.

— De ce vorbim cu bre, bre?

— Nu știu, bre.

T. Barbălată se uită în bibliotecă după Biblie, iar Câinele de lemn se lăasă, imaterial, pe canapea. Glumeț, dar părea abătut și obosit. Chiar și pentru un înger. Nu mai ieșiseră din apartament de trei zile. T. Barbălată și Câinele de lemn deschiseră Biblia la întâmplare și citiră următoarele: „1. Și într-una din zile, pe când Iisus învăța poporul în templu și binevestea, au venit arhieriei și cărturarii, împreună cu bătrânii, 2. Și, vorbind, au zis către El: Spune-ne nouă cu ce putere faci acestea, sau cine este Cel ce Ți-a dat această putere? 3. iar El, răspunzând, a zis către ei: Vă voi întreba și Eu pe voi un cuvânt, și spuneți-Mi: 4. Botezul lui Ioan era din cer sau de la oameni? 5. Și ei cugetau în sinea lor, zicând: Dacă vom spune: Din cer, va zice: Pentru ce n-ați crezut în el? 6. Iar dacă vom zice: De la oameni, tot poporul ne va ucide cu pietre, căci este încredințat că Ioan a fost proroc. 7. Și au răspuns că nu știu de unde. 8. Și Iisus le-a zis: Nici eu nu vă spun vouă cu ce putere fac acestea“.

— Aceasta este puterea care ne va salva.

— „Ne“ va salva, Câine de lemn?, întrebă T. Barbălată.

— Nu-mi mai spune Câine de lemn. Numele meu de înger este Metatron. Da, „ne“, și eu am fost ispitit.

— Chiar crezi că e atât de mare pericolul?

— Cred că este cel mai mare pericol posibil.

— Și cum ne vom lupta cu el.

— Cu cea mai puternică armă.

— Puterea asta nenumită...?

— Rugăciunea.

— ?

— Totul se petrece virtual, în virtual. Regele Nisipurilor Mișcătoare speculează și exploatează doar virtualitățile ființei. În realitate ne putem întoarce oricând la Stăpânul Tuturor.

Chiar când T. Barbălată voia să-l întrebe ușor sfidător pe Câinele de lemn sau, mă rog, Metatron, cum te poți lupta cu demonii prin rugăciune când rugăciunea e doar rugăciune și demonii par atât de reali, îi sună mobilul, semn că avea un mesaj. Deschise și citi următoarele: „Nu vreau să te mai văd niciodată în viața mea. Tot ce îmi vei mai spune de acum înainte nu sunt decât minciunile pe care te-a învățat viața trăită în spurcăciune să le spui. Vreau să îți mai spun doar atât: Ți-ai bătut joc de o dragoste curată“. Mesajul era semnat „Matrîșca“. T. Barbălată înțepeni. Îi arătă ecranul telefonului prietenului său înaripat, întrebându-l:

— Ce mai e și asta?

— O distracție.

— Dar eu nu mă distrez deloc...

— Orice distracție este menită să te distragă de la rugăciune.

— Și dacă e adevărat, dacă întâlnirea noastră a fost o greșeală, dacă eu am intervenit în destinul tău? Dacă am putea repara toate astea? Dacă cei răi sunt cei buni și invers? Cum știm? Cum știm ce e bine, pe cine să urmărim, ce e de făcut?

— Deschide Biblia din nou.

— De ce?

— Când cauți răspunsuri doar în Biblie le vei găsi.

— Unde să o deschid?

— Oriunde.

T. Barbălată deschise din nou Biblia la întâmplare și citi următoarele:

„35. Și ei au istorisit cele petrecute pe cale și cum a fost cunoscut de ei la frângerea pâinii. 36. Și pe când vorbeau ei acestea, El a stat în mijlocul lor și le-a zis: pace vouă. 37. Iar ei, înspăimântându-se și înfricoșându-se, credeau că văd duh. 38. Și Iisus le-a zis: De ce sunteți tulburați și pentru ce se ridică astfel de gânduri în inima voastră? 39. Vedeți mâinile Mele și picioarele

Mele, că Eu Însumi sunt; pipăiți-Mă și vedeți, că duhul nu are carne și oase precum mă vedeți pe mine că am“.

Deci duhurile nu au carne și oase și nu pot ucide. T. Barbălată se liniști și ieși la o plimbare. Parcă ar fi dat timpul înapoi. Se văzu iarăși scriitorășul mediocru care visa să devină celebru, își revăzu aventurile, se vedea acum, în plină realitate. În dreapta lui, îngerul nevăzut îl ținea grijuliu de braț. Ce se întâmpla cu lumea asta? Ce se întâmpla cu el? De ce toate astea, la ce bun? Nu vedea rostul. Nu exista rostul. Totul nu era decât o goană nebună înspre un final. O goană cu multiple posibilități de alegere. Labirintul acela de care îi vorbise Regele Nisipurilor Mișcătoare. Un labirint uriaș care sfărâma oase, destine, prezente și viitoare, care decidea viața sau moartea, viața veșnică sau chinul veșnic. Lumea de acum sau lumea de apoi? Ce alegi... Pe cine preferi? Poți rezista tentației? Unde e capcana? Care e capcana? Mă mai pot salva? Cine mă poate salva? Ce trebuie să fac? „Rugăciune“, îi șopti în ureche Câinele de lemn. „Rugăciune“, șopti ca pentru el T. Barbălată. Și se decise: în viața lui nu va mai scrie un rând, nici pentru gazetă, nici pentru cărți, pentru nimic. Toate rândurile scrise erau mincinoase, în toate rândurile scrise exista ispita. Prin scris puteai să cazi fără să știi. Se hotărâse: din chiar acel moment T. Barbălată nu mai era jurnalist, nu mai era scriitor, nu mai era persoană publică, nu mai era nimic. Să nu scrii nimic e un curaj mai mare decât să scrii. Era doar un om care voia să își salveze sufletul. Și să își salveze îngerul.

Știa cât de clișeistic era ce simțea, dar nu se putea abține: în el erau doi Teofil. Sau cel puțin doi. Unul voia să se mântuiască și să-și salveze și aproapele, iar celălalt nu dorea decât să se autodistrugă și să distrugă cât mai mult în jurul său în numele artei.

Avea o poftă nebună să bea, litri și litri de whisky, i-ar fi dat pe toți pe

gât în câteva ore. Apoi ar fi devenit melancolic, exuberant, violent, deprimat, paranoic, sinucigaș. Pe de o parte își dorea asta, ieșirea aceasta din lume. Dar făcuse destul ca să merite un asemenea exit? Era suficient de valoros pentru a se dedica demonului? Demonul e un recrutor dur. Cei slabi nu se califică, sunt striviți. Sau sunt primiți doar cei mai slabi? Setea îi ardea gâtul. O cană de vin, dar știa că nu se poate opri la o cană. O cană se făcea mereu o sticlă, apoi cinci. Apoi melancolie, exuberanță, violență, depresie, paranoia. Toată viața și-a dorit să fie un autor mare, nu imens, doar mare. Fără alcool nu putea fi nimic. Alcoolul îl ajuta să scrie, să aibă viziuni, să fie mare. Fără alcool se vedea cum era de fapt: un autor pitic. Atât.

Își aminti un coșmar care îl obseda în copilărie: se trezea singur în casă. Își căuta părinții și nu erau nicăieri. Ieșea afară din casă și nu găsea pe nimeni. Traversa dealurile până în oraș și orașul era gol. Era singur într-o lume abandonată. Totul era intact, magazinele, clădirile, totul, doar că nu era nicăieri tipenie de om. Simțea un mare gol în suflet chiar atunci și trăia senzația unei bule imense care se tot umfla și începea să plutească peste lumea aceea abandonată. Bula aceea era el și dimensiunile sale le depășeau în curând pe cele ale pământului și se trezea în spațiu, o bulă imensă într-un spațiu negru și abandonat, complet pustiu, o goliciune pe care o tot înghițea fără să explodeze. Se trezea întotdeauna plângând, cuprins de cea mai autentică deznădejde și disperare. I se făcu din nou frică.

Era cea mai plăcută seară din sfârșitul acela de martie. Aerul era cald și înmiresmat, norii se destrămau încet, cârduri de păsări acopereau orizontul, întorcându-se din țările calde. Cădea seara și încă era atât de multă lumină.

Inima nu doare. Simulez. Creierul nu doare. Simulez. Îndepărtarea de Dumnezeu nu doare. Simulez. Când spun că mi-e frică de creierul meu, că l-aș tăia, spun adevărul.

XXXI

— Deci te-ai decis să nu mai scrii niciun rând, chiar dacă ai avut atâtea experiențe?

— Da. Niciunul.

— La ce bun atunci drumul, aventura, înfruntarea primejdiilor, dacă la sfârșit nu-ți primești răsplata? Răsplata ta era să fii un mare scriitor...

— Câteodată răsplata vine altfel decât te aștepți. Scrisul e o capcană, te face să minți. Și odată ce ai mințit te prinde în vrăjile sale ca o himeră. Întocmai ca o himeră, amestec de animale stranii care te devoră pe dinăuntru.

— Și atunci ai suferit degeaba? Ai trecut prin atâtea degeaba?

— Nimic nu e degeaba, dar de ce să primești o răsplată care nu-ți mai spune nimic. Doar de dragul răsplătei? Nu trebuie să-ți lași inima unde nu i-e locul.

— Aștepți răsplată de la Stăpânul tuturor?

— Nu mă ispitii. Stăpânul tuturor nu dă răsplată mărunță pentru lucruri mărunte.

— Mulți spun că Stăpânul tuturor este rău și exigent. De multe ori cere foarte mult de la tine și îți dă lucruri de care nu ai nevoie. De exemplu ție ți-e foame și după zeci de rugăciuni el îți dă o haină. La ce te ajută haina când ți-e foame? Nu mai bine ți-ai primi răsplata de care ai nevoie?

— Crezi că știi mai bine decât Stăpânul tuturor de ce avem nevoie? Poate că ai nevoie de haină ca să nu mori de frig și trebuie să mai simți foamea pentru că nu te-ai smerit destul. Nu avem nevoie de nicio răsplată. Doar de smerenie.

— De ce să fii smerit când îi poți învăța atâtea pe cei din jur, când le poți deschide ochii?

— Scriitorul doar își imaginează că poate da răspunsuri. Dar se înfierbântă numai. Nu are răspunsuri. Poate în schimb înșela. Poate avea succes. Dar totul e o minciună.

— Și cum poți să trăiești în continuare fără nicio siguranță materială? Din ce o să câștigi bani? Ce știi tu să faci?

— Păsările cum trăiesc sub cerul liber? Și vagabonzii învață să fie vagabonzi, nu se nasc așa. Și trăiesc.

— Ai putea, totuși, să scrii o ultimă carte, cu învățături bune. Despre experiența morții, de exemplu, pe care o cunoști atât de bine...

— În fața morții nu ai ce să demonstrezi, nu ai ce sfaturi să dai. Trebuie să taci și să te pregătești pentru Judecată. Cum va sfătui cel mai murdar dintre voi pe ceilalți cum să se spele?

— Bine, dar nu trebuie să te îndreptățești pe tine însuși, dar poți propune o viziune a lumii, chiar și greșită. Nu suntem liberi?

— Îndreptățind-o pe aceea nu mă îndreptătesc pe mine?

— Cu toții avem convingeri, de astea nu putem scăpa. E greșit să ne spunem pe față convingerile noastre?

— Cu toții avem paraziți în sau pe corpul nostru. De ei nu putem scăpa. E bine oare să ți-i arăt de fiecare dată când ne întâlnim și să mă laud cu ei?

— Vrei să spui că tot ce credem sunt paraziți?

— Vreau să spun că pentru a spune o minciună bună trebuie să te convingi pe tine de ea prima dată. Trebuie să crezi cu tărie în ea ca să te creadă alții.

— Și cum îți mai găsești rostul în marea aceasta de plăsmui, de minciuni? Există adevăr cu adevărat?

— Când crești, te maturizezi, vezi că lucrurile nu sunt atât de simple pe cât păreau când erai copil. Pe urmă îmbătrânești, și vezi că lucrurile sunt extrem de simple, chiar mai simple decât în copilărie. Nu sunt deloc atât de complicate pe cât par. Unii își văd doar greșelile lor, alții le văd doar pe ale altora. Și unii și alții greșesc în continuare.

Creatura dădu să deschidă din nou botul, dar Câinele de lemn se apropie din colțul în care stătea retras și fâlfâi din aripi energic și furios: „Ajunge, demone! Timpul tău a expirat“. Arătarea o zbughi pe fereastra deschisă, iar T. Barbălată reuși în sfârșit să adoarmă. Visă că era în mijlocul unui lac uriaș, singur într-o barcă aflată în derivă în care intra apă. Nu era panicat, pescuia cu vechea lui lansetă Hemingway, doar că în loc de momeala obișnuită folosea pui vii de pisică. Puii se zbăteau serios, încercând să scape, să înoate, înainte să se înece. Își aminti în vis ceva ce îi spusese demonul care tocmai îl părăsise: „important e să obținem plăcere din tot“. Se crăpa de dimineată. În satele din jurul Bucureștiului se auzeau primii cocoși.

Destule, dragostea mea, non-viziune, se vor tot spune. Am vrut, am avut, am cunoscut, dragostea mea non-viziune, am băut cu tine din sângele meu până ne-am săturat.

XXXII

„Îndură-te pe tine însuși și iubește-l pe aproapele tău“. Aceasta fu propoziția cu care se trezi T. Barbălată în minte în dimineața aceea de aprilie.

Deși ploaia părea să se mai fi oprit, deși era odihnit și în odaie mirosea a proaspăt, T. Barbălată se găsea în fața unei imposibilități absurde: nu știa unde e.

Așa i se întâmpla de fiecare dată de câteva dimineți încoace. De când se mutase în creierii munților.

Plecaser din București ca simplu excursionist, să se mai liniștească, dar odată ajuns pe dealurile acelea nu s-a mai clintit. Ceva îl ținea acolo. Fără să premediteze nimic, devenise un soi de pustnic. Primul vecin pe care îl avea casa pe care o cumpăraseră era la șapte kilometri, peste dealuri, văi și păduri. Se putea întreține destul de bine singur, nu-i lipsea nimic din cele esențiale. Avea în beci cartofi, mere, avea fântână, un șopron cu lemne de foc, un grajd cu o vacuță, chiar și câteva găini. Încet, în câteva săptămâni T. Barbălată devenise un autentic fermier începător. Locurile îi erau cunoscute, copilărise în zonă, iar casa pe care o cumpăraseră cu toate acareturile și animalele aparținea unei verișoare care de abia aștepta un asemenea târg să se poată muta la oraș. Singurătatea aceea nu pria nimănui.

De câteva zile însă, în fiecare dimineață T. Barbălată se trezea într-o casă străină. Îi trebuiau câteva minute bune să își amintească ce e cu el. Așa se întâmpla de când cu invadatorii. Iar invadatorii nu erau, cum am putea crede, animalele sălbatice. Mai venea și ursul, și vulpile, dar nu acestea îl supărau pe T. Barbălată, ci morții. Morții care veneau în valuri de peste dealuri peste el.

Cum spuneam, locul era aproape pustiu, mai erau foarte puțini oameni rămași. Majoritatea bătrâni, pe ducă și ei. Din cauza aceasta totul căpătase o accentuată tentă sălbatică, vegetația era abundentă, pădurea părea să se prăvale tot mai mult peste cele câteva case, iar ploaia nu mai înceta, pământul mustea de apă, era o umezeală rece care se simțea direct în oase. T. Barbălată ajunsese pe dealurile acelea într-o zodie a ploii și asta nu-l bucura.

După obiceiul locului, toate dealurile acelea erau de fapt cimitire ale familiilor care au locuit înainte aici. Da, în zona aceea oamenii își îngroapă morții în curtea caselor sau, mai exact, pe dealurile din curțile caselor. Era, într-adevăr, înconjurat de o armată de morți. Dar ce rău puteau să facă?

Înainte să facă târgul cu verișoara sa, T. Barbălată a stat peste drum în vechea casă a părinților săi. Casa era de nelocuit, dar s-a încăpățânat să stea acolo. L-a luat deodată o toropeală existențială, era trist și fericit deodată, rememora secvențe din copilăria petrecută în casa aceea și își puneam probleme despre devenirea sa, despre ce a ajuns. Așa s-au dus ore... De îndată ce s-a lăsat seara, a vrut să aprindă lumina și și-a dat seama că panoul electric nu funcționa. Logic ar fi fost să se ducă să doarmă la verișoara sa și să revină a doua zi dimineață, dar nu a făcut așa, era prea încărcat. S-a culcușit într-un colț al bătrânului pat de brad, a tras peste el colțul cergii plină de praf și a rămas așa, nemișcat, încremenit într-un timp ce pendula rapid între copilărie și prezent. Deodată a simțit o mișcare, o prezență, în casă mai era cineva alături de el. A sărit repede din pat. În buzunar avea un cuțit dotat și cu o mică lanternă. A aprins lanterna și, alert, a început să cerceteze casa ungher cu ungher. Vechea teamă din copilărie, când un ucigaș evadase și se ascunsese între dealurile acelea revenise. Atunci, până să-l prindă, tatăl său a dormit două săptămâni cu securea sub pernă și în tot locul prin casă erau plantate strategic cuțite, răngi, iar lângă ușă era un târnăcop. Acesta era episodul al doilea. Primul episod a fost cel în care timp de o săptămână a locuit sub același acoperiș cu doi hoți. S-au dat drept muncitori zilieri. Au stat la ei o săptămână, au mâncat cu ei au muncit cu ei la câmp, apoi, într-o dimineață au dispărut cu tot ce era valoros în casă. Erau unele lucruri. Și au lăsat un bilet: „Fiți mai atenți pe cine primiți în casă. Puteam să vă omorâm!“. De atunci avea frică de hoți, iar o casă abandonată poate fi un culcuș destul de îmbietor pentru cineva care se ascunde. Dar de data asta nu era nici un hoț. A căutat peste tot, în fiecare colțișor și nu a dat de nimeni și de nimic. În raza lanternei se vedea doar praful răscolit de cercetările sale, însă sentimentul acela nu l-a părăsit. S-a așezat din nou în pat, scârțâitul lui l-a speriat, dar pe urmă s-a liniștit din nou. Era aproape să ațipească, pleoapele îi erau deja foarte grele, cleioase, când a auzit din nou fâșâitul acela. A sărit din nou, în fața sa a auzit mișcându-se ușa, fugea, a fugit după el, a trecut prin camera verde, apoi prin camera roșie, dar când să intre în camera galbenă s-a oprit. Era aproape dimineață, printre perdelele putrede de mucegai și umezeală străbăteau câteva raze albastre firave. Nu era nimeni nici în camera galbenă, dar, spre deosebire de aseară, în mijlocul camerei era așezată masa mare de lac, masa aceea pe care nu o s-o uite niciodată, masa pe care a stat așezat sicriul tatălui său la priveghi, atunci când a stat singur cu el în casă, tatăl în sicriu, Teofil lângă el,

o noapte întreagă. Teofil avea 12 ani. Siciul nu era pe masă, dar masa era așezată în exact același loc. Pe ea era deschisă Biblia tatălui său. A dat să intre, să vadă unde era deschisă, dar nu a reușit, ceva ca o energie, ca un câmp de forță nu îl lăsa să intre. Și atunci a văzut: camera era bombată, ferestrele și pereții erau bombați în afară, se chinuiau să conțină o energie ce era gata să explodeze.

A simțit o slăbiciune, simțea cum îl lasă picioarele, rezemându-se de pereți a traversat înapoi camerele și s-a tras până la pat. A căzut în pat ca o ghiulea și a simțit o durere teribilă în piept, ca și cum cineva încerca să îi smulgă inima. Nu putea să strige. Atunci a observat prima oară că nu-l mai vedea pe Câinele de lemn nicăieri. E un infarct, și-a zis, știa cum doare un infarct, nu avea ce altceva să fie. Durerea a ținut câteva secunde, apoi a simțit că nu mai poate să respire, încerca să tragă aer în piept dar nu putea, ca și cum cineva l-ar fi strangulat în chiar momentul acela. Nu s-a mai opus, s-a lăsat și totul a trecut ca și cum nici nu ar fi fost. S-a simțit liber, bine, cu căile respiratorii intacte. Putea să respire. Era deja dimineață de-a binelea. S-a ridicat din pat și a ieșit. În fața casei, pe trepte, pe un scăunel stătea mătușa Anișoara. Era îmbrăcată în haine de sărbătoare. Fața îi era smeadă, albă, curată, zâmbea. S-a bucurat să o vadă, dar el știa că ea era moartă. „Ce-i, mătușă, Anișoara, tu trăiești?“, „Eu?, Eu îs moartă de mult, nu.“, „Păi și atunci ce cauți aici, de ce nu ești în mormântul tău?“, „Păi am venit numai să îți spun să ai grijă. Îi moșu’ tău, el nu s-o dus dincolo de tăt, el stă aicea, în casă, și nu vrea să vii peste el. Îi tare rău amu de la o vreme și nu-i mulțumit deloc de tine, de ce ai hotărât să faci, de ce faci, să ai grijă, să te ferești de el că nu știe ce face. Să ai grijă, să nu te prindă noapte aicea în casă, nici în curte măcar. Numai atâta am vrut să-ți spun, amu m-oi duce“.

Când s-a trezit era transpirat, afară era dimineață de-a binelea. Era bine, visase. Totul era bine, visase! Dar avertismentul mătușii apărute în vis l-a luat totuși în serios, ceva fusese acolo în noaptea aceea. A ieșit din casă bulversat, chiar ușor speriat, s-a dus direct spre casa verișoarei sale. Era bine. A răsuflat ușurat. I-a povestit visul și întâmplările de dinainte. A râs de el, i-a spus ca e naiv, ca e emoționat, că e bulversat de întoarcere, că era normal. A insistat, verișoara s-a supărat, zicea că a înnebunit. Își făcea cruce prin colțuri. Afară ploua mărunț dintr-un cer negru. Peste drum se vedea casa părintească și atunci a văzut ferestrele bombate de la camera galbenă. A chemat-o pe verișoara sa la geam, i-a arătat ferestrele bombate. „Vezi, vezi?!“ Nu vedea nimic, își scuipa în sân. S-a uitat în jur după privirea de susținere a Câinelui de lemn, dar Câinele de lemn nu era nicăieri.

S-a dus, prin livadă, înspre grajd și bucătăria de vară. În prag stătea, îmbrobodită, mama lui. Îl aștepta, de când ajunsese nu apucase să treacă pe la

ea. Nu o mai văzuse de patru ani. A pupat-o și au stat un pic la povești. Îi era greu și ei singură pe aici. Se bucura că venise în sfârșit cineva să stea aproape de ea. I-a povestit și ei visul și pățania de cu seară. „Așa e el de când s-a dus, lasă, nu-l băga în seamă. El nu-i mulțumit de nime. Nu-i bine să stai sara și noaptea acolo în casă, nici pe aici prin livadă, da' tu oricum ți-i face casa ta și nu-i ave treabă cu el. Numai grijă să ai, puiul' mamii, în pădure să nu te prindă niciodată noaptea, că acolo îs sute, îs mii de suflete care bântuie și nu le place de om“. A întrebat-o ea cum de rezistă și i-a spus că ea îl înțelege, doar a trăit o viață întreagă cu el, și nu-i chiar așa rău cum a visat el. Important era să aibă casa lui, dar el nu știa dacă mai putea sau mai voia să facă asta. Îi părea rău de mamă, dar îi venea să se întoarcă la București. Mama a plecat să dea de mâncare la păsări, iar Teofil s-a culcat. Era obosit. Când s-a trezit a văzut că era seară. Amintindu-și de avertisment a ieșit în curte. Și-a băgat ușor capul pe ușa grajdului. În grajd nu era nici un animal, doar mama, întinsă în iesle. Apoi a văzut că ieslea era plină de apă cu fân. „Ce faci, mamă?“ „Ia, dragu' mamii, stau în apa asta cu fân, îi bine la reumatism“. Părul ei era lung și despletit, s-a gândit că nu a mai văzut-o cu părul despletit de când era mic. „Ia, eu mă duc amu că s-o-nserat“, „Du-te, dragu mamii, du-te“. A închis ușa grajdului și a plecat. După ce a trecut prin livadă, după ce a ieșit din curte și a închis ușa și-a amintit că și mama lui era moartă de patru ani.

Nici măcar nu mai era speriat, simțea o liniște neobișnuită. Soarele din spatele ploii negre, din spatele norilor vineții, își îngropa ultimele raze în dealuri, iar el se apropia de casă și își vedea prietenii din copilărie jucându-se între ei, copii care nu mai erau acolo de zeci de ani.

Atunci a început să vadă, tot mai limpede cum sute de morți ieșeau din dealuri și veneau înspre el în liniștea aceea ploioasă și întunecată. Știa că din acel moment era închis acolo ca într-un cavou, nu exista nicio ieșire, nu mai avea unde să plece, morții aceia aveau să-l urmărească peste tot. Ploaia nu se mai oprea de săptămâni întregi, de parcă voia să înghită toată lumea.

A cumpărat casa de la verișoara sa și a rămas acolo. Dacă te uitai cu atenție, dealurile din jur păreau că întrupează un uriaș dragon adormit și acoperit de iarbă.

De atunci nu l-a mai văzut pe Câinele de lemn până cu puțin înainte să moară.

Să nu te pierzi (război) să nu lași lumina să moară. În palma ta (muzică) a crescut o altfel de carne, în palma ta moartă, moale, frumoasă. Cei buni joacă fotbal pe un teren nesfârșit, în mijlocul ceții albastre. Cei pe moarte și cei ce ucid sunt inima ta, să nu te pierzi (muzică) să nu lași lumina să moară. Strânge tare (război), uită, iartă, nu pomeni.

XXXIII

Treptat, ne adaptăm viziunile și previziunile. Ipo-tezele avansate la început duc de cele mai multe ori către Neînțelegere, către gardul de sârmă ghimpată al Șantierului, către Mlaștină. Am depășit obstacole, cercuri și excursia se apropie de sfârșit. Păsări albe, grase ca niște mingi, planează la orizont și tristețea.

Ne-am ținut de mână sub soarele zilei albastre, cu nori albi și luminoși ce treceau pe deasupra, dar acum e târziu și trebuie să spunem noapte bună. Noapte bună, Conducătorule de Oști Celeste. Noapte bună, Rege al Nisipurilor Mișcătoare. Noapte bună, Stăpâne al tuturor.

Totul nu a fost decât un preludiu. Voi credeți că știți ce înseamnă Șantierul, credeți că l-ați văzut? V-ați îmbătat. Mai bine ați prinde un pește de la păstrăvărie, l-ați găti și ați dormi în aburul dulce-mirositor al gătirii lui. Ați înțelege mai mult.

Au căzut din cer grămezi mari de broaște, tone de lipitori și nimeni nu s-a speriat. Mâncăm, mergem la toaletă, mergem la serviciu, facem dragoste. Facem dragoste? Suntem goi. Suntem goi?

Când terminăm de povestit e deja foarte târziu și totul va intra în istoria unei biblioteci. Atât. Albinele dorm și de multe ori între frați nu există cu adevărat o relație ca între rubedenii. Se spune că pisicile vorbitoare au o memorie trainică. Acesta este chipul mamei mele. Aceasta este inima mea. Totul este îngropat adânc în mine, ca un mecanism ce stă să dea alarma.

De câteva zile Teofil Barbălată delirează. Morții i-au penetrat carnea și creierul. „Morții sunt păcatele mele care mă urmăresc“, își spune. Se zvârcolesc în el, îl împresoară de dinăuntru. Au pătruns în el ca umezeala. Fierbințeala de la plămâni e mai mică decât fierbințeala din creier și din inimă. Arde tot. În jurul lui demonii vorbesc mereu fără noimă. Dar nu e nimeni care să îi asculte. Nimeni care să îi mai asculte. Teofil e liniștit și se pregătește, iar demonii vorbesc, vorbesc încontinuu:

„Dintr-o dată, scriitorul se ridică de la masa lui de scris. – Eu vreau să

cunosc o vacă bătrână, spuse scriitorul. Nicio problemă, am spus eu și i-am mai turnat ceva de băut. Toate vacile bătrânele locuiesc aici, undeva aproape. Scriitorul s-a ridicat și a vrut să vomite, în mod evident, nu i-am făcut loc și i-am spus că aici se vomită doar unde e voie. Cum voie aveam, am vomat amândoi într-un loc strâmt care se numește pisoii. PISOII a tăcut și-a-nghițit, deși pe urmă i-au ieșit niște bube pe care un bun dentist le-a spart cu pistolul. Ehei, ați spune voi, nenorocitul, e lipsit de finețe, de când a intrat o duhoare de tabacă ca-n Pușkin ne-a năpădit. Și-atunci, să reiau, scriitorul se mișcă pe masa lui de scris, vin eu, îl ridic, îl pun pe picioare, îi zic: pizda mă-tii de tâmpit. El caută să scape, eu nu, îl iau de picioare, îl întorc înapoi și mă răstesc la el: bă, dobitocule, am auzit că tu cauți tristețe, ascultă: era o zi minunată de iunie, aerul sfârâia în jurul unor elice, atunci când nu se învârtea degradant în jurul domnișoarelor pe care cu toții le stimam, cu atât mai mult cu cât erau slute. Noi căutam rădaște și când le găseam ne făcea o absolută plăcere să le aruncăm pur și simplu sub roțile unor camionete mici pe care eu și cu amicii mei le inventam și de a căror construcție ne ocupam. Uneori seara pierdeam șirul subordonării precoce sub care ne aflam și ceream înghețată. Imediat omul cu înghețată apărea și ne spălam picioarele, apoi fâs-buricul ne spunea că înghețata noastră pute și el niciodată nu ar consuma un asemenea produs, cu atât mai mult cu cât el nici măcar nu există. Asta ne întrista foarte mult și atunci îi spălam picioarele mici-mititele și fâs-buricului și îi spuneam că se poate să fie și așa cum zice el și atâta vreme cât nu-i curge buza să stea liniștit, nu e niciun păcat, e doar o uitare. Și de bucurie uitam totul și a doua zi ne împreunam ca melcii, scoțând limbuțe micuțe de sub rochițe și pantalonași cu care lingeam umbra ce ne-o făceam. Până aici!, spuse scriitorul, și odată cu el se ridică și masa lui de scris, și nimic, niciodată nu este pentru tot ceea ce mereu s-a întâmplat. Căcat mic. Mic cât mine de mine, of, of, vai. cum? na!, spuse scriitorul, extrem de nervos, și când își trânti o palmă nimic nu mai rămase din el. (Ivan cel Groaznic apare călare pe-un șobolan șchiop. Adevărat, nimic de zis, am zice noi, cu atât mai mult cu cât vedem un erou mort, care nu vrea să moară și nici n-o să moară care ziua e în pământ și noaptea are o elicopteră instalată sub visceră care îl poartă departe, unde nici gândul, nici pasul nu răzbate și nu ne-ar putea duce, acolo unde totul se traduce-n trabuce și nu doar acolo a fost domnul cu pricina (erou de război decorat), acolo unde îl poartă bicusnica boală care cere o a gândurilor risipă și cruntă deziluzie, ci chiar și la polul nord (facil să spunem, ca orice lord), însă ceea ce e cu adevărat important este că acest domn mort este numai ziua, noaptea e ca înviat și nu doar că umblă și că grăiește, dar cu o viteză și o voioșie pe care nimeni nu i-o bănuiește, iar dacă cineva îl găsește, dintr-o dată avem în față un om mort, greu de deplasat). Până la urmă scriitorul moare de

oficiă chiar în mijlocul noii lui vaci pe care atâta s-a străduit să și-o mobileze. La înmormântare a fost foarte cald, câteva băbuțe au băut limonadă, iar scriitorul a scris un necrolog minunat pe care l-a recitat luni în șir pe la diverse reuniuni parlamentare.“

Lupta, în delirul său încă lupta cu spiritele care îl copleșeau. Cu vocile care vorbeau cu vocea lui. Se împotrivea. Credea cu tărie că poate învinge. Că morții pot fi supuși, că spiritele pot fi azvârlite, că demonii pot fi reduși la tăcere. Credința îi era puternică și delira în continuare. Rezista pentru Câinele de lemn, pentru îngerul lui. Oare există dragoste între un om și îngerul său? Demonii foșneau în jur ca foile de ceapă.

„Sunt nebun. De fiecare dată când fac câte o mică faptă bună aștept să vină cineva, să mă bată pe umăr și să-mi spună: vai, ce lucru minunat ai făcut tu, câtă mărinimie, câtă lăsare de sine, câtă putere... dar nu! Nimeni nimic. Normal, până la urmă nici nu ar avea de ce, însă vine un pitic mic cât o mânășă de baseball, pe el îl cheamă Victor, și toți se tem de numele lui, și face hooopaaaaaaaaaaa! Te bag în pisici! îi zic eu și el fluieră. Ies de la un non-stop, mi-am luat o bere, mă latră un Câine. Te bag în pizda mă-tii, zic, asta e o replică de film românesc, zic și îl văd în față pe Dinică spunând replica asta. Încep să râd, și râd cu hohote. Te bag în pizda mă-tii, adică eu nu sunt bun. Și mă duc spre casă, spre casă lumini, prin unele trec, pe altele le ocolesc, spre casă... Problema mea este, până la urmă, că fac prea multe fapte bune mici și niciuna mare, văd asta, o văd ca pe un film. Calc într-un rahat, rahat!, mă șterg bine pe iarbă și mă consider iertat, mai e puțin până acasă, foarte puțin, încă puțin și e iarnă și toate luminile vor luci pe zăpada asta care nu se mai sfârșește, pe patinoarul ăsta înghețat al pieptului meu prin care trec șobolani simpatici, cu tichie și ochelari și se odihnesc pe șezlong seara înainte de Înviere, ce minunată noapte, ce priveghere, ce mort minunat se naște în noi, Natașa, noi toți vom fi iuți de picioare și tineri, noi toți ne vom gândi la nemurire... Deodată Boul cu imensa lui copită face pleosc și a leșinat. În ploaie s-a trezit el, Teofil Barbălată, cel care într-o zi a făcut atât de mic bine încât a leșinat și leșinat s-a trezit.“

Apoi învinse. Simți deodată cea mai mare ușurare pe care o poate simți un om. O liniște și o împăcare desăvârșite. Toți morții, toate păcatele, toate spiritele, toți demonii se retraseră ca apa unei chiuvete în sorb. De abia acum era cu adevărat singur și bine și liniștit și calm și înțelept. De abia acum vedea lumea în culorile ei curate, în dragostea ei, în frumusețea ei ireală.

Din patul unde era întins se vedeau pe geam dealurile și deasupra lor soarele coborând spre asfințit. Atunci i-a văzut: Câinele de lemn fără de aripi cu Matrioșca treceau coama dealului ținându-se de mână. Și cum soarele era

chiar la nivelul lor părea că intră de-a dreptul în soare și că siluetele le sunt cuprinse de cea mai aleasă dintre lumini.

Teofil zâmbi liniștit și alunecă din pat. Buzele îi ardeau și la suprafața lor apărură primele picături de sânge care curând se transformă în firișoare. Plămânii cedaseră. Își înălță ușor capul și mai privi câteva secunde soarele acela cu luciri adânci, incandescente, hipnotice, ireale. Apoi se sfârși înainte ca soarele să intre cu totul în dealuri ca o mărgică purpurie gigantică înghițită de fălcile împădurite ale unui uriaș dragon ancestral.

Casa este a mucegaiului, toate lucrurile sunt ale mucegaiului și ale distrugerii. La ușa fiecărei case șade un cocoș decapitat. Noi eram morți dar încă mai respiram. Cocoșul decapitat bătea într-o tobă să ne trezească din moarte. Nimeni nu pierde nimic, totul se-adună. Fiecare are groapa lui săpată în aer, toți bem din sângele celui apropiat. Ochii noștri sunt verzi și vedem lumea verde și luminoasă. Lumea noastră e strâmtă și ploaia se strânge în ea ca într-o copaie până când ne îneacă.

Și toate acestea s-au petrecut la fel și ieri și astăzi și înainte de sfârșitul lumii.

Aici a fost cândva miezul delirului. Așază-te. Din acest unghi mort îți poți privi sfârșitul cel mai eficient.

Sfârșit